Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sēfer Tôrat Kōhănîm

Ḳaro, Yosef
יסוי ,וראק

Fîordâ [Fürth], 451-452 [1690/91-1691/1692]

הבינג תוכלה

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11660

Visual Library

יג בכל המקום עכמו כו׳ ע״ל סי׳ רכ״ה בסמ״ע ס״ק ת״מ ומיין בים״ם פ״י דכ״ק פ״ו מ׳ : יד ואם סוריים כו׳ ואם אפל אבן סוב לרפואם וכנגד עסיר הכבל אך אם אפלא בגר בל המחוכם לפי כבודם ועבר מסחמא ביחם לבבל ומיוב אפילו בלונסי׳ אבל לא בגר המוב מערכם ע״ל בכפמת וכוחבת בחוך פנים המרים ע״ל כ״ק פ״ת סי׳ ל״ה וע״ם :

שמח א אסור לגנבו כו׳ בס״ם ריש כ״ק מסמע דגנב מייב לאלם מעיריות המוזיק וכ״ע הרי״ף ורמ״ם וסכמוקי יוסף שם וכן מרדכי ל״ם שם סי׳ ו׳ וע״ם וכן ה״ם לקמן סי׳ שפ״ם ופ״ח סעיף כ׳ ועמ״ם לקמן סי׳ מ״ך ס״ג : ב אם הגונב ממון של כומי מסמע מכאן דאסור דאוריימא וכ״כ מהרם״ל ס׳ הגנוב רס״ל לסרימ״ם ושור ומה״ב שכתבו בלשון הוס דאסור מדאוריימא ס״ם וקשה מכאן על מ״ם הרב הגב״ם בפ״ע ריש סי׳ מ״ם קרשם ענגל אר בגנב׳ כומי הוי מקורא׳ דהא אינם ברוכ׳ לחזיר רק מסוס קירוס בשם עכ״ל ואם שהוכי׳ הרב שם כן מחשו׳ מסרי״ו סי׳ קל״ם כשמעיין בתשו׳ רי״ו שם מרגלה שאינו כן וע״ע ועמש״ל רי״ם שכ״ם : ג ויי״ל דאסור לגשעוסו כו׳ עיין בים״ם פ״ל דכ״ק סי׳ ד׳ (מנ״ם בשפע שם סי״ם ובכתב שם דמ״מ יאמר לו ישראל רגלם שעל מסבוכך אני מוחך ונם שפקע הלוגם אינו מות׳ אלא כשחיי׳ לגלם לו דרך מכם אר דרך אוב אבל מה שסוא דרך מקח אסור עכ״ל וע״ם) :

ל מיסו

שמט א מעשה שמירם בכעלים כם דהא אין בחפץ שלמרק שאול בידם וכן נזלן שבפקיד או שבאיל דפר הבנגזל אע״פ שהיה כשלאבי׳ שאול חייב השואל באונסין דלא מיקרי שאלה בבעלים אלא ג בבעל בחפץ עצמו : (מרדכי ריש פ׳ הגנזל בחרא) :

ל והאשה חייבת לשלם כשיהיה לה ממון (וע״ל סי׳ תכ״ר ס״י)

(יד) ואם הודיע את בעלה שהיא שאולה ה״ז נכנס תחתיה : כנס ודוקא שנשתמש בה לאחר שנודיעו אז שקבל עליו לשמירת הוא השואל (סור ס״ך בשם הרמב״ר) :

יח (המ״מ פ״ב בשאלה) אא לוקח בהמה לשלשים יום ש״ח עליה :

יט כל אלו החלוקים של שאלה בבעלים נוהגין גם כן בכל השומרים :

שמז דין הזיק שור של שואל לשל משאיל או איפכא ובו סעיף אחד :

א שאל פרה בשתם והזיק שורו של שואל ב לשורו של משאיל אפילו אם הוא תם משלם נזק שלם שאפילו אם הוזק משור דעלמא צריך לשלם דמשתמא צריך לשומרו שלא יזיק ושלא יוזק ואם קבל עליו שמירתו שלא יזיק ג אבל לא שלא יוזק ד והזיקו לשורו של שואל תם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם :

הלכות גניבה

שמח איסור גניבה ומי נקרא גנב ומאיזה שעה מתחייב ובו ח׳ס :

א (ל׳ רמב״ם פ״א מגניבה דין כ׳) ב (ב) אסור לגנוב אפילו כל שהוא דין תורה ואסור לגנוב אפילו דרך שחוק ג ואפילו ע״מ להחזיר או כדי לשלם תשלומי כפל או כדי לצערו הכל אסור שלא ירגיל עצמו בכך :

ב (סס ל״ב) כל הגונב אפי׳ שוה פרוטה עובר ד על לאו דלא תגנובו וחייב לשלם אחר הגונב ממון ישראל ה (ג) או הגונב ממון של כותי ואחר הגונב מגדול או מקטן :

כנס (סור ס״ג) ומעמת כותי כגון לפעמותו בחסכון או לספקים בלוחתו מות׳ ובלבד שלא יודע לו דליכ׳ סילול הסם ו (ג) וי״ל דאסור להטעותו אלא אם טעם מעצמו סרי :

(מרדכי פרק הגנזל בחרא) :

ג (רמב״ם שם דין ג׳) איזהו גנב הלוקח ממון אדם בסתר ז ואין הבעלים יודעים אבל אם לקח בגלוי וכפרהסיא אין זה גנב אלא גזלן :

ד משעה שמשך הגניבה נעשה עליה גנב בר״א שמשכה מ חוץ מרשות הבעלים אבל כל זמן שהוא ברשות הבעלים אינו חייב עד ש יגביהנה ואם הכניסה לרשותו ס אפילו לגנו חצרו וקרפיפו אם היא משתמרת חייב אע״פ שלא משך ולא הגביה .

כנס יוד אימת גנב חייב בכפל וד׳ וס׳ עיין בפנים ולא כתבן המחבר סוס לפי ס הוא קנס ואינו נוהג

ובגנבה מסוס לוקח ולא מסוס פטיעה בכפלי׳ ביון דהפרה עכ״פ אינה שלה ומזה מיירי המחבר ומור״ם כאן ונם הטור בסי׳ ע״ב . וכן שכרה או שאלה לזמן כגון לל׳ יום דבכפ״נ אף שהוא לוקח חייב בפטיעה דלא פריק מלוקח מחמת לזמן וכמ״ם ר״י והטור בסס״ה וה״כ לק״מ ודו״ק : כט דהא אין בחפץ שלה רק שאול בידם כו׳ כבר כתבתי דפ״ל דל״ד שכרה היא אחרו בגתרה אלא ה״ם שאל׳ היא ומ״ם הוצרך לומר דהפעם הוא מסוס דאין בחפץ שלה ולא מסוס שלא תיקח היא דמי המית׳ מהסוס ולא תתבנה לחסכי׳ שלם כלום דהיינו פוסה הפר׳ בפרתו של מקירו ודו״ק : ל ובאמת חייבת לשלם כו׳ ע״ל סי׳ תכ״ד ס״י דאם יש לה כ״מ אז נל״כ אז תוספת על כתובה דאורייתא דחייב לחכור בטוב׳ שבא׳ אלא דמיירי כאן באין לה ובחך אמ״ם ל׳ בסי׳ תכ״ד וכן מסתם בד״מ פ״ם . ונם בגתרא פ׳ הסובל ד׳ ע״ע ע״א דפריך אדין מבל׳ תזכין בכ״מ ותתן ליה ומסבי בדלית לה ודקפסם להמקבן כ״כ דכיה לה כ״מ דמחוייב׳ לוכין ולשלם מסתם דס״ל בשאר מיובי׳ מחיובי׳ לחכור בכ״מ ולשל׳ דאל״ה לא ה״ל לחקשן כ״כ בפסיטו׳ ודו״ק ועד״ר : לא לוקח בסתם לשלשים יום כו׳ הטעם כיון דאינו לוקח נמור :

שמז א לשורו של המשאיל פי׳ שור זה ששאיל מהמשאיל כיזק משורו של שואל שהוא שלו לאלומין : ב אבל לא שלא יוזק כן הוא אמי׳ הטור וכפרים׳ כתבתי דברא׳ אפי׳ אם לא פי׳ דבריו מכיון דמסתמא׳ אינו לשומרו שלא יזיק ושלא יוזק והוא פרש וקבלו עליו שלא יזיק ה״ל כאלו התנה ואמר שלא קבל עליו שלא יוזק וכן הוא מסתמות לשון רש״י בספ״ק דב״ק ומיהו לדיבא נרא׳ דאף אם התנה בפירו׳ שלא יפתרנו שלא יוז׳ אם״ה צריך לשלם בא׳ סויקו שורו תם אני נזק דה״ל להשואל לשמור שורו שלא יזיק דלא נרש שורו של משאיל משור דעלמא וק״ל : ג ה״נ והויקו שורו של שואל ולא לשור : ד ואי אויק לתורא דעלמא שואל בעי נשלומי נראה דמשלם כפי הדין שביה המשאיל צריך לשלם דהיינו תם ב״כ ומועד כ״ם דהא לא קיבל עליו אלא לפיות מיוכו עליו : ה אבל לא שלא יזיק כו׳ כ״ב פירושו כמ״ם לעיל דכל שפרט ואמר שלא יוזק לעוד ה״ל כאלו פ׳ ואמר אבל לא שלא יזיק ופ״ר :

שמח א אסור לגנוב אפי׳ כל שהוא דכתו שאני שיעורין לענין איסור אלא ודש אסור מן התורה אע״נ דאין לוקין עליו : ב בתקונו כי״ד וכא״ם בהלכות יום כפור כן אני שיעור לענין ממון נ״כ אסור מן התורה אע״נ דאין לוקין עליו : ג ואפי׳ אע״פ לאחזיר פי׳ ולא נכנו אלא לאיקם ולצערו כן פי׳ב׳ דכרי הטור אבל בחסכר דכתב אחר זה כדי לצערו ל״ל דמ״ם ע״מ להחזיר ר״ל שלקחו לגורכו ולהפסירם בפיכו אע״כ : ד לשלם תשלומי כפל פירם׳ שרוצה להכנסותו ויודע בו שלא יקבלו ממנו : ה אבל אלו דלא תגנובו שכתוב בפרשת קדושים דמייר׳ בגניבת ממון דגלמד מפכיכו דכתב בגדו לא תכחשו ולא תשקרו אבל לא תגנובו שכתוב בפרשת דדברות מייר׳ בגנוב נפשות דמייב עליה מיתה נלמד נ״כ מפכיכו דכתב בגדו לא תגנבו : ו לא תגנוב שכתוב בפרשת דדברות מייר׳ בגנוב נפשות דמייב עליה מיתה נלמד נ״כ מפכיכו דכתב בגדו לא תגנבו : ז ואין לו בגנוב ממון של כותי דומיא דגזל שכותי דאסור : ח וי״ל דאסור להטעותו ולמדו זה מדאסרו אפי׳ בגניבת דעת כותי : ט ואין בכפליים יודעים ואפילו יודעים מזה כיון שבגנב מטמין עצמו כדי שלא יראוסו נקרא גנב כ״כ הטו׳ ולאפוקי הבא לגזול מיד שבעל׳ דנקר׳ גזלן כמ״ם בבכיכו וגזול את שכנך מידו וכ״מ דאין פגזלן חייב בכפל ולא כד׳ וס אם טבח ומכר : י סוף מרשות שבעל׳ מייר׳ דמשכ׳ במקום שקונה מש׳כ דהיינו כסימטא ובשאר מסוה של שביסה וכ״ם כשמשכה לרשותו וכמ״ם לעיל פי׳ קנ״ו : יא אפילו לגנו מצירו כו׳ דנשקא לן בגמרא מכפל המצא תמצא בידו : יוד מיתת חייב הגנב בכפל כו׳ עיין הטור שכתב ו״ל בד״א שחייב בכפל ד׳ וס׳ שרמז

עדים שגנב ושבח ומכר אבל אם הודה מעצמו אינו משלם אלא
בקרן דכתיב אשר ירשעון אלקים ברם למרדכי את עצמו ואפילו
מודה בקנס ואם כאן עדים אשור ולא אמרי' דלא הודה
אלא כדי לעשות מפקנס לידע דיבאו עדים
בקרן כגון שהודה שגנב ושבח
ומכר שבמצא מתייב עצמו
בשודאתו בקרן קוד' שבאו עדי'
אבל לא לא אמר שגנ' קוד' שבאו
העדים ולאחר שבאו עדים שגנב
בקדים נפשו והודה שטבח ומכר
ואח"כ באו עדים ומעידים עליו
שטבח ומכר חייב ד' וה' ואין
מודה מקנס עשור אח"כ הודה
בשני כ"ד שנ' מומחין וכשהן
יושבין במקום כ"ד אבל אם הודה
בשני ב' מומחין אפילו כשהן
יושבין בכ"ד או בשני ב' מון לכ"ד
אינו מועיל להפטר מהקנס
לפיכך שמידבא שאין לנו כ"ד
מומחין הראויין לדון דיני קנסו'
אינו מועיל להפטר מהקנס אבל
העשור ועוד כתב העור כמה
פרטי דיני מיוב כפל ד' וה' כפי'
ס"ן ושל"ח ושכ"ב ושמיטה נ"כ
המחבר מה"ם דאינן נהיגין :

יא מיהו יש נפקותא
אם תפס נ"כ העור בס"ם שת"ם
דמ"ם כתב קנת פרטי דיני' כפי'
זה וכפי' ס"ן ושל"ח ושכ"ב ואפס'
דהמחבר פסק כברת"ם שכתב
הטו' בשמו שם כמ"ם שת"ם שלא
מסני תפיסה בקנס אלא בכדי
נזקו ולא בכפל ד' וה' שהוא יתר
מנזקו דתקנתא עבדי ליה רבנן
לניזק ולא עבדי תקנתא לפרוש
על המוניה כו' ומ"ם בשמיטן
המחבר ומור"ם ו"ל פ"ל בברת"ם
בשעור כתב שפליו ברת"ם קולק על דבריו וס"ל דלאו תקנתא הוא דמלוריית' מתייב ליה אלא שאין לנו דיין בבבל שיכפנו ליתן וכל כפ"ב
מכיד אינם דינא לבשיה לתפוס כשיעור כפל ד' וה' ואין מוציאין מידו כו' ע"ם וק"ל : יב אם יש לו משלמין כו' דכל משלמין
אפילו סוכין משלם מהן אפילו בניזקין אפילו יש לו כסף ומזומנים דכל משלמין מיקרי מיעב שבאם לא יוכל לאמרן כאן יכול לשלמן
למקום אחר וכת"ם בשעור והמחבר לקמן פי' תי"ם ושם כתבאר דשמין לו המשלמין לאמרן לפי מקומו ושעתו וכת"ם בשעור והמחבר נ"כ
לפיל פי' ק"נ ע"ם מ"ם בפרישה וסמ"ע : יג ונוכין מהעידי' כאחר בניקין דכתיב בהו כפ' מהפעים מיעב שדהו ומיעב כרמו
ישלם ושיינו דוקא כשאין לו לשתלם מחנו אלא קרקע וקרקע אינו יכול לשלמל' לאמרה במקום אחר ולכך הוקיקה התורה ולשלם מן
הבעידית שלו אים עליה קופיים לקנותו או יקויק הניזק לעצמו כת"ם נ"כ בפי' תי"ם ופיין בעור שם ובתב ז"ל ואם אין לו מקרקעי' ולא
משלטלי' בזמן שיובל בזהב דבר תורה מוכר את עצמו ומשלם לזה הקרן (פי' ולא הבבל דכתיב ונמכר בגניבתו ולא בבבל וכת"ם
בר"ם ל"ם) אבל בזמן הזה אינו נמכר שאין תורת עבד עברי נוהג אלא בזמן שיובל נוהג עכ"ל : יד והגניבה פי' וע"
הגנבה קנאה והגנב היה יכול לבוניה הגניב' זולת זה המסייע ונמצא שהיה גנובה ופותח' זולתו ומפייס הרא"ם ושטו' שביאו בזה ז"ל ואם
דמחרי' גזל ולא כתייאמו הבבלי' וכא אחר וגזלו רגה מזה גובה רגה מזה גובה היינו דוקא כשהבי גזלה מהראשון ואין לתייאמו
הבבלים ה"ל כאלו גזלו הבבלי' אבל אינה אלא בא לגזול אלא לשייע והוא בחר קנאתה בהגנבה לא כתב עוד מעם אחר לפטור כשלא ידע
שהוא גניבה ע"ם : טו וגנב אחר אחר כו' אע"פי שכתב אלה תור"ם דאיירי דיש לו שעבוד אל מה שלקח מ"מ כתב לשון
וגנב כיון שאין ידוע לרחובן שטעבתו אחת ודוקה הוא שכל מה שהוא בבית האדם הוא שלו ונם הוא שלך שם בשלו : טז
ודוקא שמתון יש לו שום טעבון כו' ומפייס כזה הרא"ם ושעור וכתב ז"ל ובבבה אינו מייב מעוה אחיד בבלים להחזירו ליד בבלים כיון
שמתון אומר שיש לו תביעה עליו ואם יחזירו הראובן ללוי ויתפוס שמתון אח"כ מבל הראובן לא היה מחזירו לו ואין הראובן מייב לבניל מחון
לוי בחמונו אבל : יז וזה יודע הראובן פי' יודע שאין לו טעבון עליו : יח מייב לשלם ללוי ואע"פי שמתון בבר הגניבה
והוציאה וקבלה בהגנבה וכפיה שלפני זה פטר לשמתון אם היינו דוקא שפטרו אחר שהוציאה ואחר שהוציאה בא הגנב
ונטלו מידו אבל אם בזה שמיירי שמתון מעצמו הסזיר ליד הראובן הגניבה והיה יכול להשזיקו בידו ולהסזיר ליד הבבלים אם מייב אדין
אומר אבידה וק"ל : יט שמתון מייב להסזיר לו כי אם לו לבבה כו' פי' אם אף אם יש לו שום טעבון לקרובתו לאחר נגבו אם כיון
שהוא אינו יודע אם באמת אחר לא היה לו לבבה לבית אביהו ולפייע לה לבוניאו ואף אלא היו שם עדים על הבוניאה וכדאמרינן אל תשמע
שמתון שכתב העור ושמבבר ז"ל והסיב שמתון אחת הוא שבוניאתי כו' דמדקאמר אחת משמע שונות הודאתו לא היה הראובן יכול לברר
הדבר בעדים אבל בדין שלפני זה מיירי אלא בבבה שמתון לפייע על הגניבה אלא שתבעו הראובן על שבח לידו והסזירו ליד הגנב ואף
שבעור משמע שהתעשה היה שבבבה ג"כ ופייע לבוניאו הא כתב שם שעמים אחרי' לפטרו על הבוניאה והוא כיון שהגנב בבר הגניבו
והיה יכול לבוניאו לבדו ועוד שם שעון שמתון הידע שהאחת אתו פ"ם ודו"ק : כ ל"ה דהמשלם מייב דאין שייך לומר כאן דפבר
המשלם דלא יפשה הבלים מה שבקש מחנו תפעם דדברי הרב ודברי הת"ד דברי מי שמתון כיון דאינו בר מיוב כ"ה וכד"מ בביה
דברי המרדכי פ"ק דב"מ דבת' בשם מוהר"ם ז"ל ואם אחר בקש לי שור בבית אבוני שהוא שלו ונמצא אח"כ אלא היה שלו אלא לנגבו נתכוון
מייב המשלם באחריות השור כמשיבת הבלים דהא הבלים לא ידע שהוא גניבה ושבב"י כתב בפרק תרובה דהבלים מייב דאין בלים לדבר
עבירה אפילו במקום שאין הבלים שליח ודע אם שום מיסור :

ד מיהו יש נפקותא כו' עיין בשמ"ם ס"ק י"ח וע"ל סימן ל' ס"ק י"ג : ה אחרשם לאחיירו לגנוב או שלחו כו' בכל הפעמים ליתא אלא הבולם את חבירו לגנוב אבל לא שזיכרו אחרשם לאחיירו לגנוב רק הרב ערבב שביהם יחד ואול לשתיים שכתב בד"מ וז"ל ובת"ם פי' שם ו' בתב דאונן הרבא לגנב הפורבס אחתרת אל לוי לגנוב אחתוכו דאונן פטור דהוי גרמא בניזקין כו' וכ"ע הרבא אלא"ם פטור מהוס דאין אלי"ם עכ"ל ולת"ם הרב לעזל ר"ם קפ"ם דהיכא דאין הבלים בר מיזנא יש אלי"ם וכ"כ כאן בשם י"א הבינא דלק"ם דאמתוניין הת"ם בכא אפילו היכא דאין הבלים בר מיזנא פטור הבורבס אחתרת אל לוי לגנוב אחתוכו דאונן הרבא לגנב הבלים

שפתי כהן חושן משפט שמט הלכות גניבה מאירת עינים

שמט ו אחד סאים וא' האמה כלומר אף על פי דכתיב
כב' מטפטי' אמה כי יענוב סור או סה וטבחו או מכרו
אחסה בקר ישלם תחת הסור כו' אים ל"ד קאמר דהוסווה אמה
לאים לכל עונשין סכתור' ולא כתיב אים שלא לאחוטי קטן וכדאמיק
וס"ה לכל דכוותי' דסייכו סרם
טוטה : כ אלא שאמת אים
שגנב' כו' נקט א"א לאפוקי אלמ'
וגרוסה וכתולה גדולה דים לגן
אמה לשלם מיד מטא"כ אסה אים
לה כשל דכל אסר לה ברייסה
מפתחא לבעלה וכם"ם סמ"ז ב
נתבא' דאם ים לה ככסי מלוג פיי'
לאכור מיד כטוכת הגאה ולשלם
הקרן פ"ם בדרייסה וכפי' תכ"ד
ס"י : ג עד שתתאלמן או
תתגרש פי' יקח אפק דין מיד
אליה שבתייכה לשלם לו קרן

שמט דין אשה ועבד וקטן שגנבו ובוה' סעיפים :

א אחר האיש ואחר האשה שגנבו חייבים לשלם ב אלא
שאשת איש שגנבה אם אין הקרן בעין או חליפין אין לה
ממה לשלם ג עד שתתאלמן או תתגרש :
ד (סור ס"ב בשם תפו' ברא"ם) אשת ראובן השאילה לאשת
שמעון חפצי' ויצא קול בעיר שגנבו אם שמעון מורה
שהחפצים באו לרשותו ואינו יודע מה נעשה בהם ה צריך
לישבע שאינם ברשות : ושלא

וכבל מיד כסיפי' לה וכמ"ם סטור והמסכר כפפיק סאחר זס ואף
סכת' בסור כאן ז"ל עד שתתאלמן או תתגרש ויתבענה אינו ר"ל
סאו יתכבד' ויקח אפק דין אליה שלא רצה לומר אז יתבענה לסוגיא
מירה בספק דין שבידו מתכבדו ומ"ה בסמיט כמתכ' תיב' ויתכבד'
כדי שלא נטפה בו ולא כ"ם שכתב תיבת ויתבענה מה *
שסמיט בעל הס"ם בכיון והוסיף ונרא בזס : ד צריך ליסב'
שאינ' ברסותו אף שהוא שעבת אפק וכטור וכתשובת הרא"ם כתב
בזה המעשה ז"ל ונס מוסדין לסתפון עצמו שיודע מה נעשה בו
ושמא אדיין הן ברסותו בו' והשמש דבני אעיר אין מוסדין אותו
לפי ראות עיניהן ולפ"ז י"ל דמ"ה שבביעוהו אבל המאכר שלא
שפתיקו ודאי מ"ל בלא"כ מבביעין אותו וראה דה"ם כיון שבאו
לרשותו ובבשיו אינן . ים כאן ריפות' ומשביעין על שעבת אפק
בזה בחקוס ריפות' בכל שבועת שוורין שבן אפק . ומשעה
שבתבתי בפי' רל"ד כיון שוודאי הא לידו ובבשיו אינו . ומה"כ
צריך ליישב שלא עשה בה מע"נ דלא קיבלו עליו שמירה .
ובאמר בכא

ראיכא בתב בשם מבר"ם ז"ל (עמה"ל דלא כתב כן בשם מבר"ם ז"ל ובר"ת
פי' ע"ם שהם בתרבי מ"ם) אם אמר קבלי אסור בבית אצלוכי אסוה אלי ובתבא
אמ"כ אלא אים אלו אלא לגנבו בתכוין מייב בתשלום בתרוות אסור בתשיבת
אבליה דאם אבליה לא ירא אחיא בגנבה ובכ"ל בתב בע"מרוגה דהאליה מייב
דאין אלי"מ אעילו בתקום אפין האליה יודע אם עשה איסור עכ"ל ומ"ם אכ"ל
דהאליה מייב ליתא דלא בתב אכ"ל אם
רק דמ"מ בתשלום אסור אבל שיאפ
האליה מייב אין לזה שום כלל וכן
שבונאר לבריא בים ס"ם ע"מרוגה ס"ל"ג
אלכ"מ אבליה אסור בשלא ירא ע"מ :
ומהרש"ל אם אינו אל אכ"ל
והבים דבריה
בגנבו ובשק בתמרד' ולפ"ר אלא כרת
אינו אליו וברא' עיקר כרשת כ"י דמ"ם
אתום ע' מרוגה ואמריסם נתסך
מבריס"ל אם דכיון דלא ידע פוי כמו
אבר דבין לא"ר דמיבא דלא בר מיובא
אום מייב ובין לא"ר דבא"כ מוחיב לא
מייב אינו כראם מרא דאיבא דלאו בר
מיוב' מאמע דבגרא לאו בר מיובא אום
עבבא אם בגרא בר מיובא אום וכן
ליבא דאי בעי בביר בעי לא עביר מאמע בבאליה או לא ואם"ב
ביר בבאליה לבעות או לא דאל"כ אבי אמרי' אין אלי"מ בחזיר אבל
אונג לא ובור דא"כ מה אאוביאו כן בתאבנה דע' תרוגה כפי פי' רש"י לבע"ר
אין אי' בתאבנה דאל"כ ל"ל לאלמודא לבקאות בע"ק דמביעא אריס לקים
דאחר חבר מאום אליחות אמרבאי תאמע דבר' יוחנן לק"מ ובא בלא"ם תיקבי
כן בתחבי' דמרוגה אעילו בלא בריית בבא מבגא בינו תיקבי בעיבו' אם
אין אלי"מ ומ"כ כמו אאוכרא לתרן בתאבנה כן יתורון דברי ריש לקיש אל"ו
אין אפי' בתאבנה דמרוגה דבאבלה מייב בשאזכא בבאליה אלא כמו אעיבו
אאר רוב בתעריסים או בתמ"ם אפי' ומ"כ כיון אלא נוכר דין זה בתאבנה ובאום
אקו"כא"ם מכ"ל למייב בתשלום ובא מה אאמע מדברי מבר"ל אם אבראל"ר
אערא בתאבנה כרא"י ליתא דבאי דבראל"ר לא אע' בבראל"ם מ"ת גם כרא"י
לא תערא ס"ם מבואר כך בדברו לבריא בת"ם ומ"ם לאו בגבב אלא מילתא בפאי'
בעבאים קאמר ע"ם ובראה דלבאי אינו מערא בתאבנה בגבב אום דאין אלי"מ
בכא"ם בפ"י גם מ"ם אבראל"ר דיואב מוזיר אוי לא אאמע כן אבאם' דקרא
דאבאם' רש"ם ומכ"ם לבן מה דאמרינן בע' אבאים אקרא דאורר בתלכות אוי
אל"כ מה אים לו ליואב לבעות כיון שבתב לו דור כן אים אוכרא לבעות בן לפי
אבאים אבור אדור אבנו כיון בי אולי אים אוכרא לבעות ואם אבאבלא לו
אבבולא לאורנו ולא אבנו בבאום ע"ם בבאדרין אולי אים לו לדור אינה אבאם
בבאבר בגאמת אים לו אבאם אלא בבאם אבראל"ר אבנו בבני"ל אבאו גם מ"ם אבראל"ם
אם דאלא לבאבלא בבבאבי לפי אבאלי חזקן בגאמת בבבאם דור ונאום בבאלו אבנו בתבנו
אלא"ר בבבר דלא בבבאם אינו אבאמע דאורר בתלכות בבאם בבבאם אל אבי"ם ואבריך אם לתאו' אל אבי"ם
אלא"ר בין זה כלום דאם אמרי' בבריא אבאם בבא"ם בעאם' דאבאלי חזקן אבאום בבא"ם אל אבי"ם אונג אין
אלא"ר דבן תוכא דאבאם בבעיבות וכמ"ם ובא דאיבבאם אבאם בבא"ם לבעאמע דאורר בתלכות בבא"ם בבבאם בבבאם
אלא"ר בין בבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם
אבאם בבבאבלא אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם אבאם

שמט ג ונם בפשם משנע כו׳ ע״ל ס״ם כ״ו נזה : ב לשמל
מינדיל ע״ל סי׳ כ״ו ס״ב :

שנ ג נגנב מלבו כו׳ מיין נסת״ם פק״ם בר דלא דתי דבבא מיום מתון
גם מיד מסנבים כו׳ וכן כתב סע״ם ולא סוגרנו לזה דנס״ם לא
אמרי׳ סכי מלא לר׳ נמוניס כן מקנס דס״ל דמיירי בריחות פסור מתשלומין
אבל לדיון דלא קי״ל כר׳ נמוניס בכא
בלא״ם מייב ומ״מ כ״מ בסעם זה מלא
סתרו בו דקי״ל דאין לוקח ומשלם
ולפי׳ סכי כאן משלם ולוקח דמשמע
הנהם מייב בכפל ומלקי לא לקי מד
סעם מכילא וכס״ב אמריגן לעיל סימ
מל״ם מ״ר ופסוס פוס ומ״ם ע״מן
בסמ״ם דקי״ל כר׳ הסכדלר כו׳ מ״מ
בחסס ובמלאת מרפא כו׳ בחמת כן
פוס בסוד דבמב בחמלס סמס בסומס
ובמלאת מרפא מייב ומה״כ כמב
בבומס ע״י אחר בסבת דלרפא הרא״ם
פסור מסוס סמיסס מסיכס דלאומס רבוים כר׳
יומכן הסנדלר אבל ומחריו בחמן
הס״ם אבל מסוס פוס בעיני הכא
אחרי׳ נס״ם בחרוגה (דף ס״ב ע״ב
וע״ב) וע״ל נ״ב (דף נ״ו)
דחלון דפסוד בסוגם ע״י אחר בסבת
סגר לא כר׳ שמעון דאחר הסומס
הסריפה פסור ולא כרבנן דחתני״ב״ב
אבן דקי״ל כרבנן מייב ומה דפסק
הרא״ם כר׳ יומכן הסנדלר הייבו לפכן
מבטל בסבת דאסור ומ״ם דהסומס
בסבת אסורים אבל אם לעכין נגנב

דלא מיירי ר׳ יומכן הסנדלר קי״ל כרבנן דחתני׳ ובאמת דלא מסור מסור לא עיין
בס״ם ול׳ הרא״ם אסעיים סבבת הרא״ם וז״ל נגב וחכר בסבת דליבא מיום
מיתה בחכירה פסור נגב ובסבת בים״כ מייב בס״ם עריך ופקי״ל דאינו לוקח
ומשלם ומוקי לה בסוגם ע״י אחר וכי זה חומא הם אחמייב אחר רבא אחר
קרא וסבתו או מכרו הם חכירה ע״י אחר אף אביתם ע״י אחר ואפ״ם בסבת
פסור דאחיסס אסיגם דאומס בים בסוגם ע״י אחר ומייב בים״כ ופסור בסבת אחיסס
הרא״ם לומר דחתני׳ מיירי בסוגם ע״י אחר ומייב בים״כ ופסור בסבת אחיסס
אחיסס אסיגם דאוביים וכ״כ הסור בקבור אפקי הרא״ם לחריא וז״ל נגב ובסבת
ומכר בסבת אינא דליבא מיום מיתה נגב ובסבת ומכר בים״כ ע״י אחר מייב
אבל ובאפ״ם ודאי ליתא מכמה אחיסס אלא הרא״ם בקא לאחיס״ם בקבלה ובן
דרבנו אל הרא״ם נמס׳ ב״ק לקמ״ל אחיס״ם לחי סבקי בקבת בל׳ הרא״ם דבק״ם ומ״ם
בסוגם ע״י אחר אבל אחרייתא דמוחי בס״ם אחיס ומ״ם ואפ״ם בסבת אסור
ר״ל דאמ״ב דבסוגם ע״י אחר מייב בים אחר ע״ב בני אביתם מ״ם בסבת אסור
לאחיס דבריתא אחיסס אחיסס אסיגם דאומס בים אחר ובן הסנדלר
אורך הרא״ם לאביא בל זה אלא לאחמוחיבן דאביתם בים אחר ע״ב ולבביא
אם״ב אקמ״ל ואריא אי אלבא הר׳ יומכן הסנדלר או לא . אוב ראיתי בחסרס״ל
ע״מרוגה אי״ר הכין דבר הרא״ם בבאסו ובאריך לאחמוס עליו ובאיס אחר
דאחבר אסוס דבוגבת הרא״ם כאן אבתבתי זבאן אפי׳ אחסרס״ל אם דבר
אבי״ם כן יש לאחס דבר הרא״ם ובא״ם אבסבן אוכי בהרא״ם אחקבר ל״אם״ם
ראיים לדבר הרא״ם אבתבן אחיר אחר דבר הרא״ם אבתבן אחיר אחר דבר הרא״ם בתב
בגמיב ל״ם מ״ב וז״ל נגב ובבא בבבת אסור ואם אבא בבבת אסור ע״י אלים מייב נגב אבל
בים״כ אבא ע״י אחר או אינא בגבתו בלא אחראם מייב דאין בבן אבלקו׳ דאם
בים אם אלבות אין לוקח ומשלם ולאולם בחיתה ב״ר אפי׳ אוא אוגב אינו
אבלם ובן נגב ובבא אוא בגבתו בים״כ ובאחרו בו אסור אב״ל ובן איקר וב״ם
אחרס״ל : בתב הרמב״ם ע״ל אחס׳ נגבה וז״ל נגב חרוחה אבגלים הינבלים
אבאריבאם׳ אינו אבלם אבלאחי בבל אמין לאם בת אלא אובא אבלם ובובת
הבלם אינו אחון אב״ל ובייבו בראיה בבאגי׳ ראם״ם אלים אקרא ראובות הבלם
אינו אחון ראבי אלקא אחעתא אחס ובי״ב ה״אח״אם ובי״ב עוד הרמב״ם ע״ם
אם״ם ראובות ראובות הבלם אינא אחון ובתב ה״אח״אם ראיינו בין ראבא
אלקא אחעתא ד״אם״ם אלים אקרא וז״ם ודעת רבינו הרא״ם עיקר אב״ל ובי״אם
בוא ר״ם ובבי׳ אוסו הרא״ם ובר״ן ע״ם אלים אקרא ובאחא אם ג״ב אבא
אבבייחים לזה בם הרא״ם אבייב אל דבר ר״ם ובן הלבם ובי״ב הריבב״ם אם
בבם ר״ם ובראב״ן ובאחא אם אבם הוא אחבבים לזה ובן בבים אב״י לעיל אי׳
ל״ז אחו״ר ראובות הריבב״ם ובסקו ר״ם ובראב״ן ראובות הבלם אחון בו׳
ובאם ר״ם ובראב״ן אם אחוס לרבא ראבא בתרא אל״ל בם״ם בתרא ראבריב
אבבייחים לזה בם הרא״ם אבייב אל אבי לא אחריב אבל אחרי הבין ראבא אל אחרב״ם אבבי בם אוא
אבא בם״ם אקרא ראובות הבלם אינא אחון ובן הלבם ובי״ב אבבייחים אל אבי לא ולא״ם אים א

שנא א כגון הגונב כיס בשבת כו' כיסיתן ס"ן כתב הטור עוד בגין אחר דשור אף מקרן מסוס דק"ל בדרב' מיניה וסוס כגון שיש בהמה שאולה לו שלורס בידו ושכשה בשבת לשם גניבה לקיום גניבה ואיסור שבת כאיש כא' ופש"ר: ב ולא הגניבו כרשות הבעלים דשו הגניבו הגנב קנאה הגנבים' קיים בכל מקום וכדתסיק המסכר: ג אלא היה מגררו ומוציאו כו' ל' הטור ע"פ הגמר' כן סוס והיה מגררו ומוציאו מרשות בעלים לר"ה ואיכר ירו למפתן שבית תוך ג' אמות לארץ והסילו לתוכו שאיסור' גניבה ואיסור שבת בא"ן כא' כו' וה"ע מסוס דאם לא הוציאו מרשות בעלים לר"ה לא היה כאן איסור מיתה דהוצאה שבת ושו' לא איכר ידו למפתן שבי' לא היה כאן איסור אמון דגניבה דהמוסך מרשות בעלים לרשות ארבי' ולא הגניבו לא קנאה המשיכה דמשיכ' אינו קונה כ"א בהמשכה או בחמה שלו ברשותו וכמ"ש הטור והמסכר בסי' קל"ז לכך גרי' לומ' שמשכו מרשות בעלים וגררו והסילו מיד בעל' מן שבית לתוך ידו לידו הוה ברשותו וקנאה לו וג"כ הוה כר"ה כיון שהיה בר"ה נמצא דאיסור גניבה ואיסור שבת בא"ן כא' ומ"ש שהיכר ידו לתוך ג' ה"ה בשביל מונחת על הארץ בר"ה ולמעל' מחמה רק שלא יהא נבוה מן הארץ ג"ט דאלו היה גבוה ג"ט נמצא קור' שבת הכיס לידו היה צריך להגביהו תחלה ג"ט מהארץ בעודו ברשות בעלי' כדי להגיהו לידו ואז קנאה מיד בהגבהה קודם כיאת איסור שבת שאינו חל עליו עד שסוליאו מרשות בעלי' והגיהו לידו שהיה בר"ה והא דאמרו דשיכר ידו להמפתן כו' ה"ה אם ידו רחוק קנת מהמפתן דאף דאיסור שבת היה כא' תחלה כיון שבי' תוך ג' וכלכוד מ"מ בשבת הכיס אחר כך לידו בכר מיתה עליו וקיים בדרכה מיני' שלא שיש בוה שלונת' כמ"ש תור"ס ע"ז בסנ"ה מסא"ל בשהיכר ידו להמפתן דבאין סיוכי' כא' דשיו לכ"ע ופש"ר ודו"ק: ד אבל אם אבלו אם"כ מייב כל' דבל שלא בא עליו סיוב מיתה וסיוב תשלומין יחד מייב וכאן נמי כל זמן שהכיס עם המשות הוא כאין ברשותו דמריה קאי ולא חל עליו סיוב מאון עד שעת תבירה ואתבירה לאו סיוב מיתה הוא: ה בכל אבין הטור תלשלם בעמיים דמיד שהגיע הכיס מייב מיתה ולא אקע מיני' אחיסו' ותו לא חל עליו סיוב מאון כיון דהוא מייב מיתה דקלב"מ:

שנא דין הגנב בכיס בשבת וב' סעיפים אחד:

א יש גנב שפטור מלשל' ואיזה זה שבא עם התשלומין חיוב מיתה ב כגון הגונב כיס בשבת ג ולא הגביהו ברשות הבעלים ד אלא היה מגררו ומוציאו מרשות הבעלים לרשות הרבים ואכרו שם:

הגנב ה (ר"מ דלכן דאמר סור בסס ר"י) ד (ו) אבל אם אכרו אמ"כ מייב כיון ז בכל אבין הוא בשין שמייב להמזירן וי"ל שאם אינו כאין ח בכל אבין אבור תלשלם ט (אמ"מ ע"ג מה"בגניבה): ט (ל' רמב"ם ע"ג דגניבה) ה"ז פטור מתשלומין שאיסור שבת ואיסור גניבה והיזק באו כאחר אבל אם גנב כיס בשבת והגביה שם ברה"י ואח"כ הוציאו לר"ה והשליכו לנהר חייב לשלם שהרי נתחייב באיסור גניבה קודם שיתחייב באיסור סקילה ו וכן כל כיוצא בזה:

שנב דין טוען טענת גנב בפקדון ובו ס"א:

א ט (סור בסס ברמב"ם) הפקיד לשנים ו וטענו גנב והורה הא' ועל הב' באו עדים כין שניהם משלמים הקרן:

שנג נשתנה הגניבה ביד הגנב או שנתיאשו בעל"ם סמנה ובו' ד' סעיפים:

א נשתנה הגניבה ביד הגנב (ו) כגון שגנב טלה ונעשה איל ענל ונעשה שור ו קנאה בשינוי השם ואין להחזיר אלא דמי' ומשלם כמו שהיתה שוה בשעת הגניב' וכן כל שינוי כיוצא בזה שאינו ב חוזר לבריתא אבל שינוי החוזר (ג) אינו קונה אפילו מדרבנן ובסי' ש"ס יתבאר איזה שינוי החוזר: ב נתיאשו הבעלים מהגניבה ג אינו קונה וצריך להחזירה ואם יש עם היאוש שינוי השם ד שחוזר לבריתו י"א שקונה ואינו צריך להחזי' אלא דמיה ט (סו"ס בס' רמב"ם ורמב"ן) ג אם יש עם היאוש ה (ג) שינוי רשות בין שנתיאשו ואח"כ מכר הגנב בין שנתיאשו אחר שמכר ט (סור ס"ו בסס ברמב"ם ובוא בפ"ה מגניבה) ו (ד) (יש מולקין ומ"ל סימן בס"ן) ט (סור פס בסס ברה"ם ורס"י ורמ"ם)

קנה

שנב ו וטענו גנב והודה בה' כו' כטור כתב ז"ל וטענו גנב בטענו שכיכן והודה בה' וכן בוה ברמב"ם והמסכר בסמיטו בה דנשבעו שכיכן מסוס דלא נקטיכן בה דנשבעו אלא מסוס מיוב בכל ובוסם דבשומר שטענת גנב והוכחש בעדים ח מעדים שהיה בידו אינו מייב בכפל עד שלשבע תחלה וכמ"ש ל' הגמרא בפרק המסכר לא כתב דין כפל ובוסם וכמ"ש בסי' שמ"ב ומ"ן מ"ש לא כתב נמי בה דנשבעו דלאבין מיוב תשלומי קרן מ"ל שבוסם ולא ידעתי למה הוצרך המחבר לכתוב זה רבין שיכן תשלומין בקרן דבסוס הוא לגמרי ובמרמ"ם לא כתבוהו אלא אבר בדין בכפל ובוסם ט"ם:

שנג ו קנאה בשינוי בסס כו' דכתי' בגזילה וסשיב בגזילה אבר גזל ודרשינן מיתורא דאבר גזל דא"ל בהשיבה בעינה אלא בשבוא עדיין בעין ולא בשבשתבה בידו אבר אבר בגזילה דהו קנאה בשינוי וא"ל בהשיר אלא דמיה ונם שבשל מחלם בשעת הגניבה בוה בשינוי דשלם ונעשה איל ובשאר איל ויוקרא וזולא יתבאר דיבייהו בסי' שנ"ד ופ"ם: ב חוזר לבריתו פי' דיחזיר לחיות במו שהיתה מתחלה: ג אינו קונה וצריך להחזירה בטור מסיק וכתב בזה ז"ל וכראה לא' הרא"ם ז"ל כיון דבבר מסקא ליה מי קני דאוריתא או דרבנן בסי דלא קי"ל כוותי' בבא דמסקא ליה מי קני דאוריתא אלא בשבולא ור' יוחנן דסבר לקנה מ"מ אם אינו קודם מסה לריבה גם מסקא דאמא קונה מדרבנן אב"ל ומן מ"מ אלא כתב מור"ם דאתו לאמות לדעת י"א וכ"ל דאמ' אמ"ם בא"ם בדין קודם מסה: ד אם חוזר לבריתא פי' אפי' אם חוזר לבריתו וכ"כ הטור: ה אינו רשות פי' בגון שהכרם או בתבה לאחר או לאחר מכנין בסיון: ו ויש מולקין כו' כ"כ הטור בפי' זה בסס הרא"ם דם"ל דבשיכן שיהא שיאוס קודם בשינוי רשות ע"ם:

ז אם

ע"ל ברבא ס"ל בר' מאיר ברבא ר' יוסי ומיקא רבי אלא בפי' לאוקמי בוא מקני' בתר בתא ומיכן דבא בא בפנו סנורות מבאם מינו מחון בעלמא דבא מחמת אחם דבא בוקם ס"ל דרבי יו' יוסי מרבייהו ס"ל טוטות בבאם מינם מחון אלא דס"ל דבגרבים אבנו ובכ"ם ונם בחמר' מהרי"ק סוף סורם קס"ם בגנב בשבת אחר"ם ס"ל בקרם בחמר' ס"ם פרטום בתאו' מו"ם (וכן בוא בקשובת אחר"ם ע"ק דחבינם אחמלא אור אבלא' בראוזן מים לא מנו אבור כו') וכן בראם דעת מרב לעיל מ' ס"ם וסו' ע"ז אלי' וסימן ר"ל ר"ן מיקר ואחר"ם מחיקלאין בחב בגלין אחורכי פרק אבינות מר' ריבים ז"ל אבאר"י אלמי פרק אבים מקרם מוחק בסס ר"ם אלבם מוכות בנאם מחון וכן בבאלמות ע' קרא ע"ב (הגה"ם ושיין לעיל סימן ר"ר ומ"ם אחז"ל סס):

שנא ב אבל אם אכרו אמ"כ כו' ל"ם מ"ל הא נבסלו ליתא כן אלא נבי מחתר' מסוס דאמר' מוכם בחמתרת אז אלא מחייב מיתה אבל בבא י"ל כיון דקרין עומר בעוכב אחיתה דאבת אסור כאבנרו ודו"ק:

שנג ב כגון שגנב אלם ונעשה אילו כו' אחר"ם דרכם אלם ונעשה מרוכם אחם"ז דבם"ם פרק אחרוכם עמ"ל לאריה דאמ"ג דאבוי בסס אבוד קוכם מ"ת אלם ונעשה אילו לא אמר פיכוי בס דאילו בן יוחו קרי אילו כרכת' אם אילי באבך לא אבלתי וכן אבל בנעשה אור לא אמר פיכוי בס דאור בן יוחו קרוי אור כרכתיב אור אם כאב כי יולד אלא דאלם ונעשה אילו אבל ונעשה אור קוי' אבוס פיכוי אבוס ע"כ דברו ע"ם אבאריך ולאמ"ר דברי אר"ם ואבור (וכ"ע ר' יוחנן בל"ם מ"ג ומ"ר) ואחתבר בכבים דוראי בכל אבוס אולכים אמר ל' בני אדם אמילו לקולא ואבא אבי פיכוי רואות אילן קורין לבן יוחו אילו אם אור ובס"ם אם אחי אבאבר אבי דאל"כ לא אמר אחקיף ר' יוחנן כו' אמר' אמר' ובקבוכו אמיכוי אבאם אבאבר דאמרינם לים דאלן קורין אור אבי' רק לגדולים ובכ' אבי קאמרי אור בן יוחו אמאבן דקרי אור כרכתיב אור אם כבם כו' ואילו בן יוחו אמאבן דקרי אילו כרכתי' אילי באבך ובו' וכיון דאמאבן בקרא אבי אמ"כ י"ל דבזמן ר' אילאי אבי אבי קורין בן אבל ובאי ס אבאתא אין קורין בן ואמ"כ אבי פיכוי בס ובס"ב אחם אינא בבבים ע' אבוור אן אחבנוסל בבי אבוור אן אחבנוסל אם אאור בבלי דאמיקרא אבי בפי' לאמר כיון דאמאבן בתרם דקרי אבנוסל ואמא ליאבא דאוריתא בקם ובתר אבי אחקי' בבן אוסבא אבל אבוסקים דאמ"ב בבלאון תורם בקרא בן אמ"מ אולכים אמר ל' בני אדם לפי אחקים ואמון ע"ם ובאוסא דל"ר בבבים אוא בן אלא אם"ם בבל אאר אילי ובו' אמרי' בני אדר ראמון ואבי לבבין בבבים ובאבות ובתובות ואמ' דבבים עיין בי"ר בבאבי אאתי בבן אימן ר"ך אם"ק י"ז ובוא בבור: ב אילו קונם כו' (עיין בסס"ם אם"ק' ועיין בחבבים"ל אם אבאבור בבוא אל הרא"ם בעיין ח"ם אם"ח ל"ל בא"ם אם"ל כ"ם): ג אינו רשות כו' עיין בתס' רא"ם אם' ע': ד ומ"ם דבעיבן בינאם קור' אינו רשות ובסס ברא"ם ע' הבנול בחל' ובאור

שנב ו ובן כל כיוצא בזה בטור כתב בגון בבא בחתרת כו' ע"ם:

שנב ו וטענו גנב והודה בה' כו' בטור כתב ז"ל וטענו גנב בטענו שכיכן והודה בה' וכן בוה ברמב"ם והמסכר בסמיטו בה דנשבעו שכיכן מסוס דלא נקטיכן בה דנשבעו אלא מסוס מיוב בכל ובוסם דבשומר שטענת גנב והוכחש בעדים ח מעדים שהיה בידו אינו מייב בכפל עד שלשבע תחלה וכמ"ש ל' הגמרא בפרק המסכר לא כתב דין כפל ובוסם וכמ"ש בסי' שמ"ב ומ"ן מ"ש לא כתב נמי בה דנשבעו דלאבין מיוב תשלומי קרן מ"ל שבוסם ולא ידעתי למה הוצרך המחבר לכתוב זה רבין שיכן תשלומין בקרן דבסוס הוא לגמרי ובמרמ"ם לא כתבוהו אלא אבר בדין בכפל ובוסם ט"ם:

שנג ו קנאה בשינוי בסס כו' דכתי' בגזילה וסשיב בגזילה אבר גזל ודרשינן מיתורא דאבר גזל דא"ל בהשיבה בעינה אלא בשבוא עדיין בעין ולא בשבשתבה בידו אבר אבר בגזילה דהו קנאה בשינוי וא"ל בהשיר אלא דמיה ונם שבשל מחלם בשעת הגניבה בוה בשינוי דשלם ונעשה אילו ויוקרא וזולא יתבאר דיבייהו בסי' שנ"ד ופ"ם: ב חוזר לבריתו פי' דיחזיר לחיות במו שהיתה מתחלה: ג אינו קונה וצריך להחזירה בטור מסיק וכתב בזה ז"ל וכראה לא' הרא"ם ז"ל כיון דבבר מסקא ליה מי קני דאוריתא או דרבנן בסי דלא קי"ל כוותי' בבא דמסקא ליה מי קני דאוריתא אלא בשבולא ור' יוחנן דסבר לקנה מ"מ אם אינו קודם מסה לריבה גם מסקא דאמא קונה מדרבנן אב"ל ומן מ"מ אלא כתב מור"ם דאתו לאמות לדעת י"א וכ"ל דאמ' אמ"ם בא"ם בדין קודם מסה: ד אם חוזר לבריתו פי' אפי' אם חוזר לבריתו וכ"כ הטור: ה אינו רשות פי' בגון שהכרם או בתבה לאחר או לאחר מכנין בסיון: ו ויש מולקין כו' כ"כ הטור בפי' זה בסס הרא"ם דם"ל דבשיכן שיהא שיאוס קודם בשינוי רשות ע"ם:

ז אם

אם לקח מגנב מפורסם המשכר כמשך אחר ל' הרמב"ם דס"ל דלא עבר תקנת השוק בגנב מפורסם כת"ם סבור והמשכר בשמו בסי' ס"ו ס"ב ת"ס נקט גנב מפורס' ברי' ליתן להבנזל דמי הגניב' לאחר יום ומשא"כ בסלקה מגנב מפורסם שכן עבר תקנת הסוק שהבנזל יפור לנוקם מה שכתן בתרס ת"ס כאן שלקחו לאחר יום א"ל להשיר הלוקח כלל דאשוכי חטרת' למשלי דהלוקח יתן לו דמי שוויו ; והבעלים יעבדנו לעזור ליתן לו הדמים מסו' תק"ם ופד"ר בסי' ש"ם ס"כ דסס כתבתי דאפילו לבסר' הרמב"ם הכ"ל שיך עורת דמים מהלוקח להבנזל אף לאחר יום ומפו' בגנב שאינו מפורסם ובוה שדרך הגנב להוצל הדברי' שמוכר ליתבה בסתרת משוי' ואותו מותר עד כדי שויים צריך להשיר הלוקח להבנזל ולפ"ז אינ"ל דאיירי דין זה דוקא בגנב מפורס' ופ"ם ס"ס כתבתי בזה כתב קושיות : ק אינו נותן כלל כו' וכת' כמרדכי ס' בנזל מיכו אם כא לבתוי' ואמר איני מקבל כמחיצ' שלי צריך להשיר לבעלים הראשוני' עכ"ל ד"מו' : ט דרשות יורש לא הרשות לוקח דברא הרבה הוא :

שנר א משלם אותה ואת הרמב"ם ס"ל דגיים וגיסס לא מתסר שינוי ללקות נוף הבהמה' ולא בסבה ס"י רס"ל בשינוי הצורה דברי חארה לגיות מאוכר' ושעוד' מגיוה ות"ם אפי' כתבהרה אבל בגנב ונס ילדה אבלים ס"ל להרמב"ם דלא קבלה וכ"כ הסור בהדיה בשמו ות"ם משלם אותה ל"ר קאמר משל' דמשמע דנותן דמים בעדה אלא ביטל הכבש בשינו כיון שלא קבלה בשינויה' ס"ל שכתב תור"ם ס"ל בשתעור לסי' מעוכרת אז שעבוד ביטוש ס"ל בשני' מדשות ולא מיקרי שינוי הסור אלא מתסר שינוי בחור והסבה הוא שלו ונס הבבה בשיכ' תשאר' בידו שקבל בשינוי אלא המשלם לגנב דמים : ב משלם בשעת גניבה שיר' אם סית' מעונה קבל בשעת גניבה ונשתמש כיד הגנב עד שנתרבה בגיוה והולדה וס"ל דהרמב"ם מתלק דבל שעדיין לא נזוה וילדה דאז הבהמה עם הגיוה והולד צריך להשיר להבנגב והבנגב

צריך

קנה לעניין שאין הקונה צריך להחזיר גוף הגניבה ° (עם בסס הרמב"ם) אבל מחזיר דמים ° (ה) אם לקח מגנב מפורסם - (ו) (וי"ל דס"ב ליתן לו דמים דקנס לבחרי) ° (סור ס"ם בסס ר"י) ואם לא היה גנב מפורסם ° אינו נותן כלל לא חסק ולא דמי' מפני תקנת השוק כמו שיתבאר בסימן שכ"ו :

ד אין נקרא שינוי רשות אלא במוכר או נותן אבל אם מת והורישו לבניו לא ° הרשות יורש לאו כרשות לוקח דמי ויתבאר בסימן שס"א ושם יתבאר עוד איזה נקרא שינוי רשות :

שנר השביחה הגניבה ביד הגנב ובווים :

א ° (סור ס"ב בסס הרמב"ם פ"ה דגניבה ד"ה) (א) הית' הגניב' ביד הגנב והשביחה מאליה (ב) כגון ככשה שהיתה מעוברת בשעת גניבה וילדה. או שהיתה טעונה בשעת גניבה ובוזזה ° משלם אותה ואת גזזתיה ואת ולדותיה ואם א' אושב ילדה וגזזה ב (ג) משלם כשעת הגניבה הוציא עלי' והשביח' כגון שפשטה הרי השבח של גנב אפילו לפני יאוש וכשמחזיר הגניבה נוטל השבח מהבעלים :

בנס ° (סור ס"ה הרמב"ר והרמ"ם) (ד) ויש מאחרי דמפי' שבמתליה הוא של גנב מפילו קודם יאוש וכ"ם

ומסור וכ"כ כ"י בסס הרמב"ם וכן הוא בתסו' רסב"ם פי' מתקס"ם וכן כ"ל מסיק דעת רס"ר פרק הנזל בתרא דף קמ"ו ע"ם וכן מסמש לי מ"ר מ"ר ע"ביקון דס"ם ע"ם אבתב יאוש כדי לא קנס יאוש לגבי נגב מיכו דעות אחר היאוש עכ"ל וכן דעת מהרר"י ומגורס ר"ם בבנזל בתרא וכן בדס דעת מתוספות פרק מרובה דף ע"ב סוף ו"ם אחר שולא כו' וכן כתב מגבות מהר"ר בסס ר"י וכן דעת הרן ר"ם בס' המאור ומרמ"ן בס' המלחמות פרק הנזל בתרא וכן עיקר וכ"ע הרב לקמן סיתן סי' ס"ג ומהרש"ל פרק מרובה סיתן ז"ומנזל בתרא ס"ל' ו"ל"ם ומוד בדס רמים דסס קי"ל (לעיל סיתן רס"ב ס"ד) כפני יאוש ס"ם לא הוי יאוש ודס"ם פרקלי מרקלות (דף כ"ב ריש ע"ם) אוכת לה דיל דלא לא מכני יאוש אא"כ ידוע שבתיסס קודם לכן דבריך הסס לאחר ת"ם הגנב ונזלן מבטל מזה ונתן לזה מה שבטל בטל ומה שבתן נתן בטלות' נזלן דקחזי ליס ומיומס אלא בגנב מי קחזי ליס ומיומס תוכת ר"ם בלבטים מאוין ע"ב ולפשר הרמ"ם מחלק בין מכר למתנה אבל אין ג"ל לחלק דהא קי"ל דשות קבל מתנה כרשות לוקח דמי וכדלקמן סי' ס"ם ס"ם ולפ"ז כ"ל דגם דעת מרי"ף דעוינן ביאוש קודם שינוי רשות ולא כהרב"ל פרק הנזל בתרא סי' ל"ם לדעת הרי"ף בסתם עכמו אמם מסניא בפ"ם ס"ם הלכה דוחמת בהני דיאוש מל"ל לא סוי יאוש ס"מיל ובאיסור' אמי לדיים ס"ב פסוק דלפ"ז לא מהני שינוי רשות קודם יאוש ולפ"ז הא דקי"ל לקמן סימן ס"ם וסם"ם סמס נגנב סוי יאוש בעלים

סיומן כשירות. שבעלים ידעו מהגנבה דאז מתרינן מסתתה בתיילסו הבעלים אבל לא ידעו' ידעו מהגנבה לא סוי יאוש והרמוכת מהמיל דגנב שבטל מוס כו' וכ"כ הסגורה ס"מ בגנב דלא ידעו בעלים שבגנב לכן וזמן לזה מיי לסוויר לבעלים הראשונים דס"ל יאוש ס"מ אבל הם כגר ידעו הבעלים קנס ס"כ וכ"כ בהגהס"ם סס : ה אם לקח מגנב מפורסם כו' עיין בסמ"ם ס"ק ז' ומר דסס כתבתי דאפי' לסגרת הרמב"ם הכ"ל שיין מזרת דמים מהלוקח לבנזל כו' וכ"כהר"ת וסס ר"ם וסכ"ם לקמן ס' סכ"ו ס"ב דלהרמ"ם אף בגנב שאינו בנגב עכמו אמם שבניא בפ"ם ס"ם הלכה דוחמת בהני דיאוש מל"ל לא סוי יאוש ס"מיל ובאיסור' אמי לדיים ס"ב פסוק דלפ"ז לא מהני שינוי רשות קודם יאוש ולפ"ז הא דקי"ל לקמן סימן סס"ם וסם"ם סמס נגנב סוי יאוש בעלים

מגלים לא הגיעו לידו בעל הבתר עם מבטל"ב הכ' ו"ל כ"ל הרמב"ם ומהמגר מהרי"ומן מולק עליו דדי"ק :

שנר א היתה הגניבה ביד הגנב כו' עיין בים"ם פרק הנזל קמא סימן ד' : ב כגון בבשה שהיתה מעוברת כו' לא יעבדו מה מלוקים בזה ס"ם ילדה ובם על פרק המ' קמא כן הרמב"ר לא כתב אלא דבים אפשר לומר כן דמשלם ולדה זו"ל הרמ"ם ולדה זו"ל הרמ"ם דבהיתה מעוברת בשעת גניבה ואין כאן מקום לאמנה בכ"ל דאיירי הרמ"ם נוטה לקחן בהלכות גזלה ופ"ב בפ"ל הרב המ' שכתב אפשר הרמ"ם ב

דמתני ליקחי וגם הרמ"ם סבריא הרב המגיד מפרק המפקיר מס מיירי בפרק בשנה מכוחכין כגון לירה וגזיזה ע"ם בפרק המפקיר וכ"ל דגם הר"ב ס"ק אפי' מכח הכם המלים כגון לירה וגזיזה חשיב מיכוי והוא של הגנב אפי' קורס יאום וכ"כ הט"ז וי"ל וי"ם דאפילו מכח הכם המלו כגון מעוכרת וילדים מקומם וגזזם הוא של הגנב ואפי' קורס יאום מקבלן בשיכוי אמין לך מיכוי גדול מזה מעיקרא נופא מלא והמתה נופ' פריק' עכ"ל ולפ"ז מ"ם הסור דהרמב"ר והרמ"ם עליני ארמב"ם מיכו אלא מתם דם"ל דלירם וגזיזה לא הוי מיכו וכן נראה להריב הר' ירוחם נל"ם ריש מ"ר אבל המה דס"ל דיאום אפי' בלא מיכוי קיבם הסבת דמתילא ובלא יאום לא קבם (ומיהו עדיין ל"ם כוה כם' הם' וכ"ם) לא המכמן דעליני עליים ואחרנה בהסבת הרמב"ר ע"ל ובנגבם וס"ג יגזלם מבואר דמוחי' ליה בזה (עיין לקמן בסור ס' סס"ב) דלא בהל"מ הבת' דבמרתי עליב הרמ"ם גם דלא בהמ"ם לקמן סי' סס"ג ס"ק ג' ע"ם ודו"ק עיין בים"ם ע' הגזל קמא ס"ם ד' ופי' ו' : ה וכ"ם אם נגב בכסה ונתעבר' כו' ב"ם דסתמר דתב (ב"ל דמיר"ם כתב זם כו') בלבון כ"ם וסמו' כתב בל' ולא עוד לרבותא ע"ם בסעיף ג' עכ"ל המ"ם לא דק דגם בסו' מבואר דב"ם הוא בהמתפרה ביד הגנב רק מכתב אם ולא עוד אפי' תבעום הבעלים קודם שילדה כו' ור"ל בעיים' תבעו אחר לידה אלא אפי' תבעו קודם לידה ומ"מ כ"ם הוא אם בתעבדה ביד גנב מבנבם מעוכרת ודו"ק : ו סוי כלו מוקר' עיין בסי' ס"ק ס' בהגהרי' להסיג על הט"ם הר זה מיכו דהא מבואר בדברי הרמ"ם כו' ע"ם אמנם גם מהרש"ל בים"ם ע"ז דב"ק סי' ב' אמר דלא בהרמ"ם ולעולם אפילו ר' ומ' מיכו מהלם אלא בשעת הפתה' בדין ע"ם ובעין ע"ם הר וכאל ר' וה' בשעת הגנבה כו' זו הוא מיית הרמב"ם ויבור בתשלומי כאל מאכם מהרש"ל אם אמר בים' ר"י בתו' דכאל תשלם בשעת הפתה בדין אפילו מיתבר מתילא ע"ם וק"ל : ז ודוקא

ג (ם) וכ"ם אם גנב בכסה ונתעבר אצל גנב דהשבח של גנב אפי' תבעוה בבעלי' קודם שילדה בהוא"ל וגנבה ריקנית ° (סם) : ב ° (רמב"ם סם ד"ב) הגניבה עצמה שהיא ביד הגנב ולא נשתנית חוזרת לבעלים בין לפני יאוש בין לאחר יאוש אלא שלאחר יאוש השבח לגנב כמו שנתבאר נשתנית הגניבה ביד הגנב קנאה וקנה שבחה אפילו לפני יאוש ואינו משלם אלא דמים ° (רמב"ם) ויתבארו פרטי דינין אלו בסימן שס"ב : ג ° (סם דין י"ד) גנב בהמה או כלי וכיוצא בהם ובשע' גניב' היה שוה ר' ובקשיו בשעת העמדה בדין שוה שנים ה משלם קרן בשעת גניבה היתה שוה בשעת גניבה שנים ו ובשעת העמדה בדין ר' אם שחט או מכר ז או שבר הכלי או אבדו משלם בשעת העמדה בדין ואם מתה הבהמה או אבד הכלי מאיליו משלם בשעת הגניבה : ד ° (סם דין י"ג) ח גנב כחוש והשמינה או שמינ' והכחיש' משלם בשעת גניבה : הגנב ° (סור ס"ו) וסא דגנב כחוסה והסמינה משלם בשעת הגניבה דוקא שהוא עליה הוצאות אבל בתפסתה מתיל' ט (י) הוי כאילו סוקרו ואם שעמה משלם בשעת העמד' בדין : ה גנב

ומקנם לא מיירי בתחבר ובעור ביאר דינם מהוא שם כ"מ אם תפס וכמ"ם בסימנים הנ"ל . ושעם דברים הללו הוא זה שבתה בבבא ראשונה שצריך לשלם ד' כפר הקרן אבל אם אילך בין ם סיבו' לו שבחו ביד לו בשבר מתילו מהוא דבל הגזלני' משלמין בשעת הגזלה ועוד דבתי' כפ' מספר' אם המצא מתצא בידו הגנבה מהור ועד שה ועד שלתה מיים שני' יבלם ודרשינן תיבת' מיים מגניב' הבוכר' מתי' לגניב' פי' שיבלם

להגניבה בין שגנב . מיהו בפים' אם הית' בשע' גניבה בזול ואח"כ הוקר שם מתלקין שבר דאם שבח לו מבבר להבשת' לו שבר לבבלי בידים בשעת היוקר בשעת הגניבה והוצאת' מבעולם דבא לי לא שבחו לו שבר לו היה מבוירו לבעליו בעינו . אבל בריבא דהוולה בשעת שבבשה לו שבר בידי' לא אמרינן דשתקיל הגניבה משעת הגניבה דא"כ יהא קושא בשבר דאלו לא שבבשה בידים אלא מתה מתליו היה צריך לשלם ד' ובשביו שבבר בידים לא ישלם אלא כ' . ובשעת העמדה בדין ד' דקאמר ל"ד דקאמר דאין ענין היוב קרן לשעת העמדה בדין כ"א לשעת התחלת הגניבה לו לשעת הוצאתו מן הפולם דהיינו בשע' הגניבה לו שבירה וכל"ל אלא ל' הגמר' נקט ומיירי בשעתר' השע' בשום משעת שבירה לו הגיב' עד שעת העמדה בדין . ועד"ר שבתבתי שע' לתה נקט העמד' בדין בקרן : ז לו שבר הכלי לו אבדו אתם מבו' דקי"ל אתם מגיד' ה"ל בפשיע' אם לא שבתב בלבו שבשבר מתליו דה"ל כאלו כתב דידות דבאבד אצלא בפשיעה וק"ל ופ"ל סי' מ"ם שם : ח גנב בחוסה ובסמינה כו' מיירי דבשתה הגנב בהוצאתיו ובמ"ם תור"ם ע"ו ומשום דה"ל הגנב אבא מבשמינה ואתה תשקול הפיעתא ואי הית' שמינה ובבחים' אפי' מתה מבלתה מני ה"ל הגנבה מה לי מתה כולא מה לי מתה פלגא ובל הגזלני משלמין בשעת הגזילה : ט הוה בלאו הוקרה ובבר בתבאר דאם הוקרה מתילא ואתה מבלתא' דמשלם בדמיעיקרא בזול ואם שעמה בידי' משלם בשעת שביעה ביקר וה"נ בפיעוה דמתילא . זהו ביאור דברי המחבר שקיבר ולא בתב דין קרן ולא דין בבל ד' וה' °ובע"ם בתב נ"ב דיני בבל * וד' וה' ולבא שעם לבבסו ובמ' ל"ל מדבתי' מיים בנים ישלם דרשו מאיים לקרן בבין שגנב ר"ל בפד הגניב' ישלם בתו שביתה שום בפיים בבגנב לותה ואפ"ג דעבבסיו היא אתה ומיב' שום ב"ב בתו שביתה בתיים בבגנבה לפיבך אתרו גנב בהמה או בלים ובינוה בזה שביתה שום בשעת גניבה ד' ובבבסיו בשעת העמדה בדין אינו שום אלא ב' ושעמה או מבבר או שבר הבלי בידי' מבל' קרן בבין שגנב ובבל וד' וה' בשע' שבמד' בדין שבן מבשע קרא אבר ירשיעון אלקים ישלם שני' בשע' שבמרשיעו הדיין דהייבו בגמר דין בל עליו שיוב בשני' דהו' בבבל וד' וה' שבן קנם אבל שבר הבלי בידים שהוא הקרן אפ"ם שבזול קודם שבשבר משלם קרן בשעת הגניבה דאל"ב יש"ה הוא בשבר ואם היתה שום בשעת הגניבה ובשעת העמדה בדין ד' אם שבח ומבר או שבר הבלי לו אבדו בידים משלם קרן בשעת הגניבה ובע"וד' וה' בשעת העמדה בדין ואם מתה הבהמה בדין ואבד הבלי מאליו משלם הבל קרן ובבל וד' וה' בשע' הגניבה בין מאיבו בין בשעת העמדה בדין בבל"ל ע"ם . ודברי חנוחמתן שובא בי הם נגד סוגיות הגמרא דפ' מרוב' (דף פ"ם ע"א) ונגד מ"ם הרא"ם שם ונגד מ"ם הטור בבאן אמר רב קרן בבין שגנב תשלומי בבל ותשלומי ד' וה' בשעת העמדה בדין ומוקי לה הגמרא שם דמיירי דמתבלה היה שום ד"וו ולבסוף שום ד"וו דאלו שום אינבא הא אמר רבא הא מתי מתן דגזל אבינתא דאמרא מבבריה מעיקרא שום זוו ולבסוף שום ד' זוו תברה או שתיה משלם ד' איתבר מתילא משלם זוו (וגם רב מתיתבר מתילא מיירי ע"ם והוא מבשם שבתבתי לעיל) וכתב הרא"ם דה"ם דמשלם בבל וד' וה' בשע' העמד' מהוא דמגניב' ומיים דרשי' דוקא מתייב לקרן בבין שגנב הא בבל ד' וה' בשע' העמד' בדין דלגופי' לא אבטרי' בדברים אלא לדיוק' ומו' דבבר' היא דקרן בתיי' בשע' בשע' בשע' בדין דאי אוד' מיבש' ובשע' בשע' בדין דבבל בתבמעותו בשוויו עתה בסינמר בדין אבל לבבין ד' וה' שמין בת' היה שו' בשע' שבים' ומבי' דהסיא שעת' בתבתי' ואם בתיקרה אבר שבביה קודם העמדה בדין לא משלם בי הבתה דאפי' קרן אם בתיקרה ואיתבר מתילא משלם בדמעיקר' דהשתה לאו מידי אביד וכן אם הוזל אזלי' בתר עידן שביה ומבירה אב' הרא"ם בקינו' וסבי' ל' הב"י ל' ונ"ל דמ"ם הרא"ם וכן אם הוזלבין שביה ומבירה לבעמדה בדין אזלינן בתר שביה ולא אמרינן בין דאלו היה מודה אבר השביה קודם העמדה בדין היה בפטר מבנה ד' וה' ה"ם תהוה דלא בבל ענין מבטר מתנו דהרי אם בלו עדים וסעידו על הגניבה ואח"כ מודה על שביה ומבירה לא היה בפטר מד' וה' בתו שבתבאר לעיל בסימן שמ"ם ובדברי הרא"ם הנ"ל בת' הטור בסי' וה בהדיא °ובסרי יש בזה שני * הירו' על דברי ה"ם הנ"ל דמ' דמשוה דין בבל ד' וה' יבד דבסיבן מיוכן הוא בשעת העמדה בדין ויליף לם מדבתיב אבר ירשיעון אלקים ובבל"ל וז"ל דהא מבואר מדברי הרא"ם הנ"ל והטור דאם הוקר לו הוזל

בין

צריך ליתן להגנב דמי הבשה שנבשה כיר הגנב ואם בל הגיזה בתנדל מיום שבא ליד גנב צריך לשלם לגנב בל הבשה בדמים ואם בבר ילדה אצל הגנב אזי מבוי' הגנב בם בפרה אבב ולדה והו' נותן דמי הבשה במו שם' בשעת הגניבה להגנב ועפ"ר דמ"ם עוד בזה מילקו דיבי' לדעת הרמב"ם בהבנים' לאחר יאום : ג וכ"ם אם גנב בבשה ונתעבר אצל גנב דהשבח שלו גנב אפי' תבעוה בבעלי' קודם שילדה בהוא"ל וגנבה ריקנית ° (סם) : ב ° (רמב"ם סם ד"ב) הגניבה עצמה שהיא ביד הגנב ולא נשתנית חוזרת לבעלים בין לפני יאוש בין לאחר יאוש אלא שלאחר יאוש השבח לגנב כמו שנתבאר נשתנית הגניבה ביד הגנב קנאה וקנה שבחה אפילו לפני יאוש ואינו משלם אלא דמים ° (רמב"ם) ויתבארו פרטי דינין אלו בסימן שס"ב : ג ° (סם דין י"ד) גנב בהמה או כלי וכיוצא בהם ובשע' גניב' היה שוה ר' ובקשיו בשעת העמדה בדין שוה שנים ה משלם קרן בשעת גניבה היתה שוה בשעת גניבה שנים ו ובשעת העמדה בדין ר' אם שחט או מכר ז או שבר הכלי או אבדו משלם בשעת העמדה בדין ואם מתה הבהמה או אבד הכלי מאיליו משלם בשעת הגניבה : ד ° (סם דין י"ג) ח גנב כחוש והשמינה או שמינ' והכחיש' משלם בשעת גניבה : הגנב ° (סור ס"ו) וסא דגנב כחוסה והסמינה משלם בשעת הגניבה דוקא שהוא עליה הוצאות אבל בתפסתה מתיל' ט (י) הוי כאילו סוקרו ואם שעמה משלם בשעת העמד' בדין : ה גנב

ומקנם לא מיירי בתחבר ובעור ביאר דינם מהוא שם כ"מ אם תפס וכמ"ם בסימנים הנ"ל . ושעם דברים הללו הוא זה שבתה בבבא ראשונה שצריך לשלם ד' כפר הקרן אבל אם אילך בין סיבו' לו שבחו ביד לו בשבר מתילו מהוא דבל הגזלני' משלמין בשעת הגזלה ועוד דבתי' כפ' מספר' אם המצא מתצא בידו הגנבה מהור ועד שה ועד שלתה מיים שני' יבלם ודרשינן תיבת' מיים מגניב' הבוכר' מתי' לגניב' פי' שיבלם

מאירת עינים

ב אבל כל יודה בזה

בין שביקה לו מכירה לשעת הפמדה בדין דלפכין ד' וס' לזולינן בתר שעת שביקה ומכירה וכשל מחלש בשעת הפמדה בדין וכתב הסעש כנדו וכנ"ל • בסני מ"ם דאם מתחלה היה סוס סנים ואח"כ ד' דאף אם מברה לו שתיה בידים מחלש הקרן כמו שהיה כתחלה וכתב עוד בס"ד דאם גנב בשמה וכשסה לו בתעשת' מחליה דדינו כיוקרא וזולה ומחלש הקרן בשעת גניבה הרי לפניכו דם"ל דאפי' כתעשמה מחליה דה"ל בסוקרא אם"ם בשעבשה ומכרה אינו מחלש הקרן אלא כמו שהיתה תחלה בזול • וזהו בנגד מימרא דרבה בר"ל וכל הפוסקים דס"ל דבבה"ג לזולינן בתר שעה שהוזילו מן הפולס בידי' ומחלש הקרן אחרא גם הפ"ם פלמו כתב בדיק"ב ס"י בדין נזילה דבבה"ג מחלש אחרא ולכן קי"ל בכל הנהו דינא דנזילה וגניבה שוין וגם הגמרא הנ"ל סוכים מדברי רבה הנ"ל דאיירי בנזילה על דברי הרב הנ"ל דאיירי בגניבה וכנ"ל ס"מ דנזילה וגניבה שוין הן • גם דברי הפ"ם שתרין זה לא דבתב מתחלה בשם היה סוס בשעת הגניבה ד' ובשעת שביקה ב' דמחלש הקרן ד' אלא יהא סוס בשבר משעת דנולי ס"ם לא היה מחלש אלא כ' כמו שהיה שהוזילו מן הפולס ולא לזולינן בתר שעת גניבה ואח"כ כתב בשהיה סוס מתחלה סנים ואח"כ ד' ובשעת דמחלש הקרן סנים כמו שהיה בשעת הגניבה ולא לזול בתר שעת גניבה אם לא שהרמב"ם פ"ל דנגיבה כתב שם בדין י"ד וז"ל היה סוס בשעת גניבה סנים ובשעת הפמדה בדין ד' ואם שבע לו מבר לבכלי מחלש תחלתי בכל וד' וס' בשעת פמדה בדין אב"ל אין לדקדק מלשונו מדלא כתב אנש קרן בשעת הפמדה בדיקשם"ל שמחלש קרן בשעת גניבה וז"א דהא רבה הנ"ל אמר דבבה"ג מחלש אחרא וה"ל דהרמב"ם איירי בשלא הוקרא כין שעת גניבה לשעת שביקה לו מבירה אלא גם בשעת שביקה ומבירה סוס רק סנים בדמתיקרא ד קודם הפמדה בדין ומ"ה לא כתב קרן בבדי בכל וד' וס' מחוש דבקרן לזולינן בתר שעת שהוזילו מן הפולס ובכל וד' וס' ס"ל דלזולינן בתר שעת הפמדה בדין בתחיקר ומוש ד' ומעשה דבתב פ"ם בס"ל דילפינן מאבר ירמיהו אלקי' ותאמר שבוה בתייבב נ"ב הפ"ם הנ"ל דנ"ב תייבי בהבי דזהו בנד בברת הרמ"ם ובטור הנ"ל ונם דרך הרמב"ם הוא לאחוך בכל הדברו אחר דברי הגמרא ואם כונתו כמ"ם ק' דהכיח כאן דברי רבה הנ"ל הבוכר בגמרא בלל ונם מתם דברו בלי מעם דס"ל לאחבתב דמ"ה בבבל ד' וס' לזולינן בתר שעת הפמדה בדין דבתיב אבר ירמיהו אלקים בשרם שדין זה שיחלש בבל וד' וס' בד' בשבשעת גניבה ובשעת שביקה ובשרת שהוזילו מן הפולס לא היה סוס אלא סנים הוא נגד הבברא והנ"ל דוה נלמד מקרא דבאבר ירמיהו כו' ועוד דהוא נגד הגמרא דקאמרינן שם בפונ"ת דאם נגב עלה ונעשה מיל ושבקו לו מוכרו אחר שבעשה מיל דאינו שייב בד' וס' מעשה דמיד שבשתבה ונעשה מיל לקבלו הגנב בשביבה ומבירה ברשותו בעשה : ס"ב כיומא מיד שבשבו ומכרו שבשתבה מבחות שהיה אמר ברשותו ותו אף דשתיקרה בתיקרה ברשותו ולא יחלש בחו שהיתה בשעת שביקה וס"ב נ"ל דהרמב"ם דלא כתב קרן הוא מרוב פשיטותו וק"ו מבבל הוא לו מבריכין לאגיה בדברי ולבתו נ"ב קרן נם בה"מ כתב שם על דברי הרמב"ם ז"ל ובבה"ג בקרן ובבל אוין ובדמוכה התם וכ"ב בהלכות עב"ל הרי לפניכו דנם הה"מ בא ללמדינו דלא תעשה בדברי הרמב"ם לומר מדלא הזכיר קרן שדינו אלא מדין בבל אלא דינם הוא הכ"ל ובתב ז"ל ואם מתה בבהמה מחליה ואבד בבלי מחליה מחלש בבל קרן ובבל וד' וס' בשעת הגניבה כיון שהיו בפין אב"ל לא דק בשניבה בלל דמאחר דמת ואבד מחליה לא שייך בזה מיום ד' וס' בלל גם בהרמב"ם ובטור ליתא גם מה שביים בטעמו ובתב כיון שהיו בפין בקבה מה לי אם הוא בפין או לא הלא קרא דאחר ירמיהו אלקים דיליף מ"ים דבבבל אוין בתר הבתחה בדין קאי אמילו אבבהין הגניבה בפין אך בהשנגב תבבו אחלו לו דמי גניבתו :

יוד אין אומרים יתן לבעלים הבברים כו' אם"ג דבנזקין אמרי' כן בתם"ן שם"ב דהדין כן מוש דבתיב בים ובשיב את הנזילה אחר נזל ודרשינן בפין שנזל : יא ואם רצו הבעלים כו' עד שומעין לו הת"מ תמה על זה ובתב וצ"ע לאה לא אמרי' שקנאה הגנב בשינוי ובתב אולי מיירי בשמו עליו פי' שלא נשבר מהבלי אלא מעט ועדיין שם הראשון נשאר ע"ג הבלי ועת"ם בם"ם שם"ב ישוב אחר לקוים זו דהמ"מ : יב אינם יכולין לקדישו כו' הגנב והגזלן אפי' אם יבבל לפי שאינו שלו ובבבל לפי שאינו ברשותו ובתי' ואים כי יקדיש את ביתו מה ביתו ברשותו אף כל דוקא שהוא ברשותו :

שנה א הגנב לא נשבר כו' דלא הוא בשבה מעליא דבינן דידעו הבעלים שבגנבה בתיהשו מלשומרה עוד ואף שבשבירה הא לא ידע הבעלים מוה שיחמרנו : ב ובתנם לתוך ביתו אם יודע כו' בן הוא לשון הבור

והרמ"ם שאפי' הבזירו לביתו שיש לו בה מעות לא נפטר עד שידע בתה מעות היה בו בבר נתנה בשיתתם בם ידע שהוזיר לו הגניבה שבדי יש בו מותר אבל הרי"ף והרמב"ם ס"ל דמהני בשבתן המעות לביתו שיש בו מעות דמהתמה אדם יודע בתה יש לו מעות בין דרבינו לתשמם בביתו תמיד והביאו הב"י וד"מ דעת' ובת' שבן מיקר ובן הוא מדוייק מה"ם שמחבר אחר זה שבת' ז"ל אבל אם ורקן לביתו שאין בו בלום לא יצא בו' מעשה בא יש בו מעות יצא בזורתו אפי' מסתתא והיינו בה"ם שמחבר בקש בריאה ל' הטור ובשיטה ל' פרי"ף והרמב"ם דאלו הטור בתב בשיטה ז"ל אבל אם ורקן לביתו (ר"ל אפי' יודע מבין המעות שבו בין שאין אדם

ודוקא דאית ליה מעות כו' (פנ"ם לבאורה דברי הרב בקשה לבולמן דזו היא שיטת הרמ"ם שמביא הב"י ומביאו נ"ב בשמ"ע ס"ם שם"ב דם"ל הא דאמרינן בפ"ם אין שמינלא לגנב ולא לגזלן שיהיו דאיהו בותן לו שבברי' בשוש' כמו שמיתה שוה בשעת שגנבה אבל אם רוצה ליתן לו שבברי' כמו שבשיר יכול ליתן לו וכן דעת שמו' בשם ה"ר שמואל בר' שמואל מרוץ דף כ"ו ד"ה זיל עליה בים כו' ע"ם אבל ליתן רש"י ותו' ובשר"ו ובסדר קמי שבברים שאי"ליתן לו שבברי' רק כלי אלא אם דאיו לא קי"ל בשר"מם ובמבואר בב"י וכן מבמע לבריה מדברי מבבים ע"ם דל"ק מי' כ"ם ובוד דלא יהא שבשק בהרמ"ם היה לו לבשוק שמלילו ים לו מעות יכול ליתן שבברים והרמ"ם שמילק בכך לשמרים מזיל דס"ל דבבל מזיקין אם יש לו מעות ברין ליתן לו מעות אבל לגבן דלא קי"ל כותים לקמן מי' מי"ם ואפי' יש לו מעות נותן לו אפי' סוכין ובמ"ם מ"מ ז"ל לקמן סיתן מי"ם לבעוקי מדברי הרמ"ם מ"כ ס"ם מכא וכן מבמע מדברי תוספות הנ"ל ובמבוא' לבדיא בב"י בשם הרמ"ם רס"ל דאין מילוק בין גנב וגזלן לשאר ריזקין רק לענין מומא ע"ם וכ"ל דברב בא לבוניא מדברי הרמ"ם דשיבא דאין לו מעות וגם אפי' ליתן לו שבלי אלא זה רוצה ליקח מבלין אבוה גם רא"י ובייתמו מזיק שיכול ליתן לו שבברים בתוך שאר מבלין ובמבואר בהרמ"ם דלא נבע שברי' אלו מבאר מבלין הם עפו' ורו' ק) מ מומבי' לאן מיי' בשמ"ם א"ם בשם הה"מ ומהרב"ל ע"ק דנ"ם בב"ם שדשם זה וע"ם ובכ"ע ויש

ה גנב כלי שכרו או פחתו או נשבר או נפחת מאילין יוד אין אומרים יתן לבעלים השברים וישלים עליהם אלא הוא יטול השברים ויתן לבעלים כלי שלם אורדסיו (כ"ב לקמן סי' שם"ג) (ז) ודוקא דאית ליה מעות אבל אי ליה לא נריש שברים אלא מאבר מבלאיה) (כ"ב ע"ק דנ"ק) יא ואם רצו הבעלים ליטול הכלי השבור וישלם להם הפחת (ס") שומעין להם : (לשון רש"ם שם ד"ם) :

ו גנב או גזל ולא נתיאשו הבעלים יב אינם יכולים להקדישו לא הגנב והגזלן ולא הבעלים אפי' אם יש להם עירי גניבה וגזל שיכולים להוציא ברייני' בר"א בבטלטלי אבל בבקרקע אם יש לבעלים עדים שיכולים להוציא ברייני יכולים הבעלים להקדישו :

שנה גנב שהחזיר הגניבה שלא מדעת בעלים ובו ג' סעיפים :

א הגנב חפץ מבי' חבירו והחזירו למקומו ולא ידעו הבעלים שהחזיר אם ידעו הבעלים שגנב מהם אע"פ שהחזירו הגנב לא נפטר והוא באחריותן עד שידעו הבעלים כגון שימנה חפציו וימצא שלמים ומיהו כשמנאם נפטר אע"פ שלא ידעו הבעלים בשעה שהחזירו לפיכך גנב לו מעות והפליגם לו בחשבון ב ונתנם לתוך כיס אם יודע מנין המעות שלו יצא שארם עשוי לסמשם בכל שעה והרי מצא שהחזיר לו בכלל מעותיו אבל זרקן לכיסו שאין בו כלום לא יצא וחייב באחריות הגזילה עד שיודיענו שהחזיר לכיס פלוני (זהו לדעת הרי"ף והרמב"ם ורש"ם) ואם לא ידעו הבעלים שגנב מהם מיד כשהחזירם למקומם יצא אע"פ שלא מנאום הבעלים : כ בר"א

שנה א ויש פרים שבגנבו כו׳ כפרישה בתכתי רת״ם דקדקי פרמב״ם וסיור וכתבו סים פרים כו׳ דאל״ם כיון שהחזירו הגנבים מענמו פרי ראינו שמשם תשובה ולא פייבו אומרי׳ לים שלא כיומא לבעלי׳ לחיי׳ אומר עליים וכו׳ מכ״ל סמ״ע וכ״כ הכ״ם ולפ״ד הא דקקטו פרים פיינו לאפוקי אלו כופר שלא גנב • אלו מהוס פיפא לאסמעינן דבנותא דמ״ג דאיכ׳ פרים שהחזירו חייב וכרמב״ם פטים׳ דלא בקש פרים אלא לומר דחייב בכפל פ״ם מוכח כן לפרי״ם אבל בשמת פ״ם כמור׳ שגנבו דאינו כיס פרים לענין דחייב בשחרוותו עד פטורים בעבדים ויש לאוכיח קצת כן מדסוכרן בש׳ שהשקיר (דף ח״ם) לשקמי מתני׳ ריבש ר׳ ישמעאל ופיפא ר׳ עקיב׳ ולא פוקת׳ כול׳ בר״ע וריבש דליכא פרים ופיפ׳ דאיכא פרי׳ • פ״ם ודו״ק ונם שאר כל הפוסקי׳ בתבו נשמעם דבריך דשם בעבדים ולא מוכיחו פרים וקוסיות הפ״ג מהיקר׳ אלא קומי׳ הוא רכיון דמיר שגנב כלמ׳ לים שמירתו ואינו עוד שומר עליו א״כ אם כך פישמא אם״כ תשוב׳ מ״ת דרין אמחזירו ליר שבעלי׳ בעמן כיון דכלמ׳ שמירתו ודו״ק שוב ראיתי בתש״ת כמ׳ כפ״ג פ״ם :

שנו א אסור לקנות משגנב כו׳ עיי׳ בכפל שתרומו׳ שער א״ם הלכי״ג מדינים אלו ובתבו׳ ר״ם בסן ס״ב סי׳ ז׳ : ב ולא כתייאסו הבעלי׳ אבל אם בגנב עכו״ם אפי׳ שמת׳ לא סוי יאות וכמ״ל סי׳ שם ס״ע : ג הוא גנבו בעינו כו׳ לפי מ״ם לקמן ס״ם שם״ם דשבינן ליורשי גזלן לקוח בתנו דהמזרחי כל היכא דליכא עדי ראם א״כ כ״ל דבאן בכל אם יש מיירי שאיכ׳ עדים שראוהו ביד אלוקח דאל״כ הוי שיינן ללוקח כי היכ׳ דשיינן ליורש אף בדמים ודו״ק : ד מפני תקנת השוק עיין מש״ל סי׳ קכ״ו בשם תשו׳ ר״ת אלשון ותלמוד לבאן אם אא הדבר שגנוב אחר שנמכר לבעלים א״כ לשלם ללוקח תשומתו אף שיודע שקבלו שתחל׳ דלא שייך בזה תקנ׳ השוק עיין שם אלקתי עליו ת״ם כאן תוריב׳ עיין בתשו׳ רשב״ם סימן ריל״ב ותי״ר שפשק דבעבדים ובאמה לא עשו תקנת השוק ואין דבריו מוכרחים ובתשוב׳ מהר״ם ן׳ :

אשון סימן ר״ח כתב דשבר׳ כתבלבלי לענין תקנת השוק כ״ע :

כתב כ״ו ו״ל כתב הרשב״ם דבתתב׳ לא שייך תקנת השוק ובסי׳ כתבתי שדעת הרא״ם דבתתב׳ אי עשו תקנת השוק ומביאו ר״ת בש ר״ם ב׳ כתב ומת״ם הרא״ם בתבו׳ שבכר בשנו בכל שאין מתנין אלא מ״ם ואין דבריו לב״ת בתבלבלין שבכר או שבתן אלוה אפני תקנת השוק אשתת רש״ל דבתתב׳ אי איכא משום תקנת השוק ואין כן דעת הרשב״ם כמ״ם בסי׳ שכ״ו ומ״ת שוביין שבלמת בשם הרא״ם ופמ״ם שבאשר שבשתם אפני אלא דאו אולם עליו מ״ת ברוחי הוא הרא״ם מודם כאן דבתתב׳ לא שייך תקנת השוק דאיכא יפלא אל אדעת אעשו תקנת השוק דאם אפילו בשבר בדין לאשיר מדיב׳ אלא אלוה אעשו תקנת השוק דאל״כ לא יקנה אדם אשבריו בשבר בשם ונם בתיבת דוחלי בתתב׳ גרא אגנב ובדע בתובו או בשיקבו דלא עשו תקנת השוק (וכ״כ שבית הרש בי״ר בקובסרים אמרין אימן קע״ז שעיף כ״ם דבתבו בתתב׳ גרא אגנב ובדע בשיקבו ובן תוכה לבדיל בתשובות רש״ל שבתרבי ע״שבועות הרייבים ובתשו׳ מיי׳ לס׳ משפטים אימן כ׳ ומביאו ר״י לעיל סי׳ ע״ב מתו׳ ב׳ דבתתב׳ לא עשו תקנת השוק ע״ם ובן ראיתי בס׳ ראני״ם סי׳ אלף י״ם שבתב ר״ל ומיאו אם אקריבו או בתבו בתתב׳ לא עשה ולא כלום דבשקרא ובתתב׳ לא שייך תקנת השוק דאיכ׳ כאנב ובדע בתובו או בשיקבו דלא עשו בו תקנת השוק בכ״ל ובשום אוה) ולא אמר הרא״ם בתתב׳ לו בשבר לו אבלבלי אנ״ק דבתבו אבשיו דאין מגבין לכ״ת מתבלבלי שבבר או בתן דאם לא כן לא יקנה אדם שום מבלבלים מתבבו לכן אחרי׳ דת״ם בשבר מוב דשבבר לו אבלבלי אנ״ק לא אבבי לענין זה שיבדוק מבלבלות ובתאן דלא אביב דאי בתאן דלא בתוב דאי אשיבא אאי אאין אבתן אלוה בתתב׳ אבא בבלבלו אם ידועים אביו אלו חם בנבש ובתבש בתתבש אשיבא אבולבלין אידו בתיבש אדם אחרי אדיבש אשים׳ דלא שייך תקנת השוק בתבלבלים שבבר אלוה ובדאי׳ בש״ם ובכל אפוסקים ובתו שבתב הרא״ם בנושים אם דאיכא דאין מבבן ידוע ים לגבנות לבעל אוה אבלבלים שבבר אלוה ובוד דאם הרא״ם בתב דאין מבבן לו ובתזיר אדיבים אלא ודאי דהרא״ם בתב מבבדת דבשים אבבו לעשות תקנת השוק בזה אלא לגבנות אבתבלבלים שבבר או שבתן אה אאין בבא בן הרא״ם ודאבבי״ם לא אליבי בכל ודלא בבייא יוסף ודברי אבם • ובן איבר ובן בתב בתשובת ר״ת אלשון אימן י״ז דבתתב׳ לא שייך תקנת השוק ודא״ם ושיין לעיל אימן רכ״ב אנם אבתת״ם אם ס״ו ; בתב בשיבות דבתתב׳ שייך תקנת השוק ובאבתי אם אליו בארבות עיין אם (שוב אבאתי בתשובת אבי״ם ת״ם בם אלות אבבות אבי׳ ג׳ ריש דף ק״ם שבתב הרא״ם אבדבר לרבן בל הרשב״ם ואבשב״ם אינו אובים לדברי הרא״ם ע״ם ולא אבבתי דבריו) : ם ואם נגב אבורבם אוה בו׳ אבל אם אינו גגב אבורבם אא״ע אבתבורבם לרבם בדברים אבדרים אבדרים בדיך ליאן דאיבים אבבי אובבא בם״ם גבי הא דאבתבי בבן בים׳ בבי דאיבורבם לגבינות׳ לא אבורבם וכ״כ רב אבן בבאון בבשבבי אבנות אבר״ם :

מדם עבוי לבתמש כם) או לביבו אלא ידע אבין בתבות אבים לא לא ידע בו׳ אבי דבתב בם בבינא דאף דים בו אבות בל אלא ידע בו לא ידע והיינו לבתו בל״ ונ״ם מ״ם עוד אוה : ג בתה דבריים אבורים בו׳ אבל הגונב אלא בו׳ דין אלה לא בתב׳ אדין נונב אבות בל״ל כ״ם בלא ידעו הבעלי׳ לא אבגיבם ולא אבגיבם ולא אבבבבם אבים׳ דלא בבבבבם אבבבבם אבבבבבם אבבבבבבם אבבבבבבבם אבבבבבבבבם אבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אבבבם אבבם אב

ז דלף בגנב מפורסם כו' בדריסה כתבתי דפליגי בגרסת
הסור בגמרא וכפסק ופירוסה פ"ם : ח סוה הפסק המוכר פלו'
הוא נגנב מי' פלוני זה המכרו לו הוא שלמה נגנב ומכר לו הכלי
שגנב : ט ואפי' הגנב רוצה כו' כן הוא בפ"ו ופ"ם הוא וס"ב
ואפי' הגנב מ"ל להחזיר וכן
מנהתי כתוב בסנהד' מור"ם ז"ל
בסופתק מכתבת ידו : יוד
דוד מי כתן לו לבם מתנה וכיונא
בוה אינה בגמרא והטור והחקב'
הביאו לקמן סי' שפ"ג בקנה
שדה מגזלן פ"ם : יא אם לקח
מגנב מפורסם ברחב"ם לעשתי'
אויל דס"ל דלא עשו תק"ה בגנב
מפורסם וס"ל כמי דאין יאוש
ושינוי רשות קונה לגמרי כ"מ
שם"ג להחזיר הגניבה בפיכה
אבל דמי שוויה צריך הלוקח ליתן
לבעלים אבל בקנה מגנב אינו
מפורסם דאז אף אם לא נתיישנו
הבעלים צריכין הבעלים שב"ם
לחזור להלוקח מה שנתן לגנב
בעדם בשעה שנתיישנו וקנה נוף
בהחזה ביאוש ושינוי רשות אף
דמי הגניבה מ"ל הלוקח ליתן
להבעלים דהרי הבעלים היו
צריכין ליתן לו דמי שוויו
והדמיק מור"ם בטעמו ומפיק
מהי וכתב ז"ל ולכן המוחר דמי
בו' ור"ל כיון דמן הדין על הלוקח
להחזיר לבעל הגניבה דמי שוויו
אלא מפני שעל בעלים ליתן
להלוקח מה שנתן לגנב מ"ל ליתן להלוקח דמי שוויו אלכך כל
היתרון בדמי שוויו על דמי לקיחתו צריך הלוקח ליתן לבעל
ומור"ם כתב בד"מ בברא"א כדי לייחס נוסחא דברחב"ם בכתובה
בכל ספרי הטו"ר בסו"ר ברחב"ם והכי"ל כתב בליה שטות נוסחא
מסוכסת וכתב הגהותא בש"א ומ"ם אותו נוסח כתב בתשובה
ג"כ כאן שתם דבקונה בגנב שאינו מפורסם אינו חזיר כלל ולא
הוכיר דבליו ליתן להבגנב בחזר מחה שנתן הוא בעדו אלא
מור"ם תמהבת בקיצר כתב בסרתו מהבדרי המחבר מאבר דס"ל
דגם בכ"ו והמחבר מאיים לוה לדינא אל"ל בסם מיירי בלוקח אלא
קנה אותו בזול בשעות מסוגין . וכדריסה כתבתי שבברא זו בכתב
מור"ם ביחזיר בחזר מיוסבי בחב קוסין בטור וכדברי הרחב"ם
פ"ם : יב ומ"ם מור"ם אלא דיש פולקי כו' הוא דעת ר"י והרא"ם
בס"ל בטור והמחבר בפ"ם בס"ג וגם בפ"ו בכתבם בטור : יג
ומ"ל ליתן לו אפי' הדמים פי' כין קנה מגנב מפורס' אז אינו
מפורסם כיון דנתיישנו קודם שלקחה דס"ל יאוש
ושינוי רשות אפילו שום הפסד יותר הרבה מהדמים שנתן לגנב מ"ל
ליתן לבעל הפסד בלוס שקנהו לגמרי : יד בשבת הלוקח כו'
שכיון שהוא מוחזק הרי זה בשבת ובוטל :

טו ובוטל

מתר מיקנה מתשלמים ביאוש ושינוי רשות ואפ"ג דס"כ מיירי הכא דלא מתיישנו דמ"מ הכא אינו קונה ביאוש ושינוי רשות דאין בשם לחל' בכך . וכן מבואר לפרש מדברי הב"ח בס"ח ס"ב ס"ח דאפי' דיש בגנב שום אז בגזל שום
בידו קונה ביאוש ושינוי רשות . ואפשר דמחדרבי ובבה' מיירי בשלקחה אף בזה ס"ל דהלוקח שבר שתם יתיישנו
אם"כ ואף לחי' דשינוי רשות ואפ"כ יאוש לא קני מ"מ אין זה בשום דשם הרחב"ם והרבה פוסקים שבדרבי רקבי יכ"כ שמו"ם מיאוש ס"ק דתנינא' ור"ל ומתוחל שבר
רב מכור' ויבשם שכ"ל וכ"כ בחוט' בפ' הפולה דף מ"ם ע"ל וכ"מ דברכין דף ל"ח ע"א ומוכח כן בס"ם שם . (וכתב"ל בתרו' פרוס' ע"ל סור שבגם ד' ומ"ם דף
מ"ם בני סור הבשקל אלא הוי מחשבות מתנה דאין בכל בקיאין בדין סור הבשקל כו' ס"ם) ועוד יש לחלק דבאמר מתלשלים דבלוקח מוכח מתם לא ימצא בגנב
אלא יודע מתלשלים מיכן שם מפמ"כ בקרקע דכל מיכא דאיתים בדשומי' דחבא מיתם . ואף דקי"ל כדר מ"מ בתכתי זה הסוס דלבני מקרא בחותו ל"ל בחזו
דמחשבות מתנה וח"ם הרחב"ם והמחבר בפ"ם בס' כ"ם ומוזנו מחשבת דמחלקי' בין מיכם בוכבא' לבחותו וכח"ם ברא"ם ע"ק דחבינא ז"ל . אפשר דבשם דבא
דמחשבות ים לו אין לדקו' דהלכם בדר בתקרקע בחותו . דדילמא שבני בן בחותו לבוכבא בכ"ל ומ"כ לבחרבי ומיעיתו אם מיה מבגנב בחיו בבבחותו בים בבא
בחחשבות מתנה ולדיידי אין מחשבות מתנה וכמ"ל עוקר . ודו"ק ונם בלא"ם בתקרקע בחותו מאים כחב ראנ"ן דף קל"ה ע"א ז"ל וכיון דבר בסי בא"ג
דהלכת' בחתוב בדיבי כ"ל דבחא הלכת' בדר בכ"ל וכן בבא' דבחת הרי"ף אלא בבים עלונת' דר' וכן בתקרקע בחותו בחותו אלא ודאי ס"ל דקי"ל בדר ובלכך
כיון שבבים עלונת' ביהו בני מכיר בם שאינו שלו ס"ם בשלחא ובא"ם דבגם ס"ם מיכר בתרוייהו לא מיבדר לבסיפו . כן בדבא
דעת הרי"ף . מיכו הם מבכיא דאל"ן דאייה דבר אחר מבר כותים . אינו דאיתים דבבא דבוי בדים בס"ם בקיבוטין דאחר בדלית ובכר דמו בם בחוטבות
גיבוא זו ובוכיחו בגרסי' אותבר' . מיכו בלא"ם ל"ל דבלבה בדר ומשמע דכיון דבר ומשמע מיכיחו ס"ל דאין מילוק בין מיכם דבלא"ם לבחותו מכ"ל לבחוני
בבכי ל"כ כיון דבני מכיר בם שאינו שלו אפשר דבא בדר ס"ם בחקרם אם אחותו ודו"ק . סוה מבחתי בב"ח פ' בפ"ג בפרק דבר המוד' ומ"ם בם ריבוה
דבאמר אינו בכון אלא דבר בסוה בחו בחמיק בכ"ם בם ולא בחרא"ם ע"ם : ט ואם אחר אלוקה כו' וכ"כ בחו' ע' בגחל בחרא דף קי"ד ע"ב ז"ל ובא"ם בלא
תקנת הסוק יסולם בם שבחן דחבי אחר לבחיל בחבינתי ולבסיק אבדם וז"ל דמיירי בסים יכול לחבוב מבני בים שלו נחוך ביחו אפילו לא בים זה קונה אחים
בכ"ל אלחם דאם לא בים יכול לחבוב אחמן אלוקה ובבאחי דבר אחרים בלבור מבבנב דבוכב לבוביא מבבנב אף אם לא בים קונה אל"כ לבחיל

ז וי"א דאף בגנב כו' וכ"ם מהרש"ל ס"הגנזל בחרא סי' ל"ב ולי' דראה
עיקר בסמכר לפי שכן כראה לפרש דעת הרי"ף . ס"ס מיתרא דרבא ולא
כל"ו בחב דלא מוכח מהרי"ף מידו וכ"כ בפמ"ג ומגמ"ם ומהרבי ובפ"
בוסקו לדעת הרי"ף וכן בכ"ו בכין כן דעת הרי"ף רק מה שחתם שם על הרא"ם
לק"מ ע"ם ופס כן כיון דהרי"ף ומרחב"ם מסכימים לדעת מ"ל וגם בפ"ם
מסמך כדבריהם וכ"ם בסברי הרי"ף
מתר"ל ריש ס"ו וכ"ם בספר מפתחים
בעוקות לדבריהו הלי נגזלן . מתר"ל
וכ"כ בעם"ם דף ס"ם ע"ד וכ"ם בתשוב"
בגאונים סי' ע"ב וכ"ם ובא"ם ומכיאו
מהרבי שם וכן כתב בעם"ם שער ח"ם
מי"ב וכן נראה מהבו' מהרש"ל בע"ב
מתחרש"ל שם כתב דלא מוכח מדבריו
מידו מ"ם דבריו דחוקים ע"ם וגם
בשתמיסתי' לחרש"ל הבולת מהר"ם
אחרת בחדבי בע' שבעונה דכתב
לבריה וז"ל ובכתבת לפסוד לא מהוה
תקנת הסוק אם ליחא דלא עשו תקנת
הסוק אבבב ובגזלן מפורסם כו' ובגם דעת
הרבב"ם כן וכמו שהבואר מדבריו
שבכיא ב"י בבי בגזלן אם דינו כבבב
מפורסם ס"ם וכן בריב"ם ס"ם סב"ב
ע"ם וכן נראה דעת הראב"ד ובדבר הם'
וכן הוא בתוספות שלבינו וכן נראה
דעת בחוקי יוסף שם וגם ר' יהוסף
אבוא תלמיד הרא"ם כתב בשקה
(בגלי מ"ג) דבגנב מפורסם לא עשו
בו תקנת הסוק ולא מוכיר דעת הרא"ם
כלל וגם הסור נראה לח"ם שבכיא בשן
הבדת ר' יהוסף דעשו תקנת הסוק
בגנב מפורסם מ"מ לבכין דיבא ס"ל
דלא עשו תקנת הסוק שברי לקמן סימן
שם"ם כתב בשם שהלוקח מגזלן דינו
בלוק' מגב' אם הוא גזלן מפורס' צריך
לחזירו לבעלים אמנם אם אינו מפורסם
אינו מפורסם שעשו בו תקנת הסוק
כו' ודוחק לומר דדוקא בגזלן ס"ל שבי
ועוד דלא מבינו מילוק בזה בשום פוסק ועוד דבלשון שכתב דינו בלוקח מהבגנב
משמע שגם בגנב בדין בן מילכן בראם כיון דתקנת הסוק תקנה ומדבר
צריך להחזיר בחנם אין לך אלא מה שתיקנו ואבו דלא לוסיף אלא ובקסינן
דבגנב מפורסם לא עשו בו תקנת הסוק עיין בבבל מאמר ס' מגזל בחלא
דבלוקח מעכו"ם לא עשו תקנת הסוק . (וכן הוא בחבו' מבאמרים סי' רכ"ו ס"ב)
ובחבב"ן בם' אלחות מולק אלין ובחב. וכך מבינו בחבו' לבינו ברינו בגזלן
ז"ל אין תקנת הסוק בלוקח מעכו"ם . ואין צריך לבנים אם כ"ל וכן הוא בבבחות
מיימוני רפ"ם מבלכות בגנב וכן אמנם לבאורה מדברי המחבר ע' מגזל
בחרא דף קי"ד ע"ב וכן משמע מדברי רא"ן מבחרבי ס' מגזל בחרא ומביאו
ב"י פ"ם שם . וכן נראה לבדיק מדברי הבו' דבינו גרשם מבחרבי ר"ם אלו
מבינות וכן מבחם לבריא בחרוחות הרמן סי' ס"ם וכן נראה מבחר פוסקים
אלא מילבו וכן מיקר ועיין בחבו' רא"ן בסון בלוקח מהומן אי עשו תקנת
הסוק : ז ואפילו בגנב ס"ל לחזיר מעוניו כו' ל"ל הוא בגנב דחבדבי
בחב לבדיא דבינו דוקא לא"ר מכיר בם שאינו אלו ולקחה כו' הוי מעות
מחבם וכן הוא בגנב מיימוני מבלכות בגנב דבינו דוקא לא"ר מכיר בם
שאינו אלו ולקחה כו' ובינו בחבוא"ם ע"ם דחבינא דף ס"ו ע"ם ולא בחבו בם
כן אלא לחבו' דבריהם שבחבו בם לבבי זה ע"ם אמנקי"ל כרב דחבינא יש
לו וכדבו' רבא בחם אלבחה ל"ם בל הפוסקים ובבלקין סימן שע"ב ס"כ
בכא בדרך בגנב לחזיר לו חבוחו ובחבו אחר אל בסמ"ם בחבב בעל דבר
מבחרא"ם ובינוא אינם בס"ם ובור ומחבר לקמן סימן ש"ב בקנה בדם מגזלן
בכ"ל דאדרבא בחבן הוא בם וכ"ם מבחרב"ל ע' מגזל בחרא ס"ם ל"ב לבבלא
בדבי"ם ואלמלא מיירי בדאי לחלוק אל מבדבי ובבא' מיימוני ומבחרב"ל
מיירי אחר דאפילו בחבו"ל ובחן לבם אבבם מבא"ל בבא יש לחבר דבלוקח
בדם יודע שקרקע אין לו ובחן לבם אבבם מבא"ל בבא יש לחבר דבלוקח
ודוחק לחבר בחן
וכן מבואר לפרש מדברי הב"ח בס"ח ס"ב ס"ח ובאמר' דבר בבבחו בוה אם בגזל הוא
בידו קונה ביאוש ושינוי רשות . ואפשר דבחבדבי ובבה' מיירי בבבלקוח ואף בזה ס"ל דהלוקח שבר שתם יתיישנו
אם"כ ואף לחי' דשינוי רשות ואפ"כ יאוש לא קני מ"מ אין זה בשום דבא דבחב"ם והרבה פוסקים שבדרבי רקבי יכ"כ שמו"ם מיאוש ס"ק דתנינא' ור"ל ומתוחל שבר
כו' ובחן לבם אבבם אבל בחבבבבי בבבחו בבבבב

ה לבעל המשכון מעותיו כו' אמתא דצריך ליתן לו לקח פירוש (ו"ל לספק) וכ"ם תוס"ל סי' נ"ב רא"ש ליתן אלא כרי שויו ופי' כך לי' הרמ"ם וסניגא דאיות ופיקר: יוד דמכי נסיני עכשיו כו' מכח דיני' דמלכות כו' ופע"ב הסוכתמי לעיל סימן ע"ב סי"ד נ"ל דלא אמרי' דיני' דמלכות' מה שהוא בגר דין תורמינו מ"מ דיינין הכי פירש בלשונא דמכי נסיני עכשיו כלומר דגם ביסר"ל נסיני כן וכמ"ם מ"ם ספי דכמ' דמכי דיינו עתה כו' ופע"ב דמכמב גרוע מהוא נגר דין תורה לא מלינו בתרים וכמ"ל סי' ע"ב כ"ם ק"ל ד"ה וכתם דוכתי ר"ל דהלי מנסב הוא מכתקן כך ונעשים דוים ביר הדור לתקן תקנת ועוד דגם בדינא דמלכות' הוא כן ודו"ק אלא ויתרומו מתם סכך פיה כו' נ"ע מכ"ל הא דסנים נמרם מתם ומהרגא מהמחברא הצריך ליסבר כדין כל הנגנבין ומוכלים וכ"כ מת"מ מסרים ומחניאו נ"ר. סוב דמיתי נספר ע"ם מכתב על דברי הרב המגיד ו"ל עמיכו יורש מבוסה זו לתם כיון מדין הלא מוקן ברי מין כאן אלא מרם מתם מכ"ל ומיני יורש לתם מיכו יורש דהא בנגא ליסול בדין ליסבא אם לו נמתא בדלעיל ס"ד וכ"כ לעיל סי' ע"ב ס"ק ס"ם כנס ר"ירוחם ונכם הרבה אי"ר כל מוכא דמוקן על הכלי כדי דמיו בדין ליסבא לאי' המוכב מוקן מתא ע"ם:

יב כוסל המאה ומסרים - מיין בתמ"ם ס"ק כ"ל דעת הבור בזה ורבי ירוחם מסק בכל"ל ס"ד בקרמב"ם המחבר וכ"ם המרם"ל מס סי' נ"ם ומיקר עיין בס"ב ס"כל בהמבמין דף ס"ל ס"ם מדיניים לא מבמ"ום:

שנז א בעל הבית כו' מיין בס"ב פרק כל המבמין יד

מכ"ם ס"כ מדיני' אלו המבמין זה

ב אם נלו מדיים כו' מיין מ"ם בתמ"ם ס"ק כ' דברי הרמב"ם דלא קאי אינא לו מס נגנב בעיר כו' וכן עיקר שב"מ - ותימה דמ"כ דעת הרמב"ם שבדברים המבוי' לבמאיל ולהסכיר' אפי' לא יגא לו מס נגנב ואפי' הבעה"ב עמוי נ"כ למכור כלו מוכיחין מיהו - גם"כ בע"כ כ"ל דמיינו המום חגנו דאל"כ למה יהיה עמוד לבמאיל ולהסכיר עדיף מאינו עמוי למכור או לא יגא לו מס נגנב דלא אני אלא בראיכא מרתי לבינותא וכ"כ הכ"מ לפרי' לרמב"ם דמיינו המום חגנו - וקשה דפרי הרמב"ם לא הזכיר חגנו כלל - דהרי בעקא מינא לדינא "הוכא דלינא ברי דלא וכתו הבכתוב לקמן - ומור דמ"כ דלא אינו הבור ומכ"ל בדעת הרמב"ם הבורי בתב הרמב"ם לפרש בפרק ח' המוקן דין ה"בל כלים העמוים לבמאיל ולהסכיר נראו עתה בינו ו"ל אין כל הרבים הלא מ"מ אורים אם אם: בעל הכלי מוקן אני מקיתין אלא אם אלא מ"מ אם אינו אלא אם מוקן הכלי זה הים אלי ונגנב או אבר או נגנל ונכנס עדים הים ידוע לו זה בחתת ידו אומר אינו יודע אבל אמרים מכרוהו לי או נתנוהו לי בתמ' אם"ע הבוא הדברים המבוים לבמאיל ולהסכיר המחזירים אותו בידו יגא לבעלים הראבונים אם מכליאן הנגנבו ומכ"ם בהא"ם הוא ויחול ניחוור הכלי לבעלים הראבונים כתו

ג (רמב"ם פס"ם) בזמן שהלוקח עושה דין עם הגנב והוא אמר בכך וכך לקחתי ממך והוא אומ' לא מכרתי לך אלא בפחות מזה הלוקח נשבע בנ"ח ונוטל מהגנב:

ד (פס דין') גנב ופרע בחובו גנב ופרע בהקיפו אין בזה תקנת השוק אלא הבעלים נוטלים הגניבה בלא דמים וישאר חוב אלו על הגנב כמו שהיה:

ה משכן הגניבה יש בין שמשכנה יתר על דמיה או בפחות מדמיה הבעלים נותנים (ס) לבעל המשכון (מעותיו) וחוזרים ועושים דין עם הגנב יש אא"כ היה גנב מפורסם כמו שנתבאר:

הגנ לתקן והסכימס ב' דריכין הכבלים ליתן לו מעותיו אבל לא הריכית שעולה פליו דלא עשו תקנת הסוק על הריכית ואפילו למ"ד אומן קונה בשבח פלי לא נאמר דהרי הוא שלו אומן ולא שלו בבלים דמ"מ צריך לסמוך לבעלים מבח דיבא דמלכות (י') הריבית צריך ליתן לו גם הריבית ופ"ל סימן שם"ב:

ו (רמב"ם פס) הלוקח מגנב שאינו מפורסם בא בין שלקח מסנו שוה ק' בר' או שוה מאתים בק' ה"ז נוטל הדמים מכ"ה ואח"כ מחזיר הגניבה מפני תקנת השוק כמו שנתבאר:

ט היה נושה בגנב ק' זוז וגנב והביא לבעל חובו ונתן לו מאה אחרים הרי הגניבה חוזרת לבעלים ואומרים (לו) לך ותבע הגנב בר' שלא נתת לו הק' האחרי' מפני החפץ שהביא לך בלבד כשם שהאמנתו בראשונ' האמנתו באחרונה וה"מ כשנתן לו החפץ סתם (סת"מ פס) אבל אם פי' ואמר הלוני על חפץ זה מנה וראי זו היא משכונא שעשו בה תקנת השוק (יא) ויחרימו סתם שכך היה:

יוד לקח מגנב שאינו מפורסם בק' ומכר לאחר בק' וכ' והוכר הגנב בעל הגניבה נותן לזה האחרון ק' וכ' ונוטל גניבתו וחוזר הבעל ונוטל מהמוכר עשרים שהרויח ונוטל הק' מהגנב ואם גנב מפורסם הוא בב (יב) נוטל הק' וכ' מהתגר שלקח השני לשלשי והג' לרביעי אפי' ק' שהוא נוטל מכל א' וא' מה שנשכר ונוטל הקרן מהגנב וכל הדברי' האלו לפני יאוש כמ"ש

הגנ (מרדכי פ' הגוזל בחרא) ישראל שקנה מן הגנב ומכרו לישראל אחר וכא כותי ואמר שגנב ממנו וסוציאו חלוק' שני כדיכיסם אם הגנב מפורסם צריך הישראל ראשון לחזיר לשני מעותיו ואם אינו מפורסם אין צריך לחזיר לשני מעותיו (יג) דיכול לומר אמת הכותי מוקר ופ"ל סי' רכ"ד:

שנז המכיר כליו וספריו ויצא לו שם גניבה בעיר ובו ג' סעיפים:

א (סור ס"ג בשם רמב"ם ופוא בפ"ם דגניבה) (א) בע"ה שאינו עשוי למכור את כליו ב ויצא לו שם גניבה בעיר והכיר כליו וספריו ביד אחרים או שהיה עשוי למכור והיו כליו אלו שהכיר מכלים העשויים להשאיל ולהשכיר ג' (ג) אם באו

ערים

מו וכוסל מסגנב אפ"ג דפופן כרי מ"מ כיון דבל גנב מסור הוא בל הסכנופה כמ"ם בטור ובדברי המחבר לעיל ס' נ"ב מ"ה אינו בשבח בל מה שלומר ונבסר: מז ופרע בהקיפו פי' שלקח קודם לכן מקנוני ה' בהקפה כתה מכיני' ופתה נותן לו נכיבה זו בהקפתו: יז אין בזה תקנת הסוק דלא תקנו אלא היכ' שנתן לו פתה בשעה שבא לידו דמים בעדו משא"כ זה דאמרינן כמו שהאמינו בבר יאמינו גם פתה: יח בין המשכנו יותר בל דמיה פי' ואין דרך הבולם להלוות בל המשכון יותר בל דמיה כיון דאסור להשתמש בו דבימא מביב היה בליו כמו בתב' דספיק שאבר זה מ"מ כיון דבבריו בשע שבא לידו נתן לו הדמים אמרינן אלא נתן לו בתחבה אלא מפני מידע בו אלא יביא המשכון ויפדהו ושייך בו תק"ם אלא יתבאר בבי אדם להלוות זה לזה: יט אלא בים גנב מפורסם בתו שנתבאר פי' בם"ב ידע בזה בתב' מור"ם די"ל דגם בגנב מפורסם עשו תק"ם אא"ב ידע שזה הספק נגוב הוא ע"ם:

ך צריכים הבעלים בו' וכתב המפרי' נתיב ב"נ ס"ו ז"ל אם שלותה בל המשכנו' הבים בל בעלה אלא מדעתו לא קבלם המלוה ומחזיר לבעלי' אלא הדמים ולא שייך הבא תקנת הסוק' ודוקא אלא ידע הבעל המשכנם בידיעת הבעל אימר בתרלה ודוקא בידוע שהוא מסל בעל בו' פ"ם שהצריך בדין אם מבוטלת ובותבת בתוך הבית וד"מ סימן שמ"ה סי' ג הבינו ע"ם: דא בין שלקח ממנו הוא מלה בתחתים ולא אמרי' דבמתנם נתן לו בין דנתן לו ב"ב הרבם וכן בלקח הוא הלתים בתחה לא אמרינן שבבין שנגנב הוא בידו בין דזבבו ב"ב בזול אלא בין דרך הבולם הוא לבתחים בשאדם צריך לתעות תוזל בתבירתו או בשצריך לספק בוה מוסיף טובא אל דמי שויו מ"ם עשו בו תקנת הסוק:

דב בוסל המאה ובסרים תהתגר ס"ל דבעל הגניבה אב"ם צריך ליתן לתתגון לוקח הסבי ק"ך זהו מפני תק"ם דהא לא ידע הראובן לוקח הראשון קבבו מהגנב מפורסם ויחזור ונוטל בל הק"ך זהו מראובן הוא ידע הגנב מפורסם הוא ואין בתור אלא ב"ב אלא בתבו בסוף סימן לו אם הבוא בעל הבסבנוטל מהלוק' שני בלא דמים ובוא בוטל מלוקח הראשון בל דמי' שנתן לו ולוק' הראשון עוש' דין אם הגנב בתה שנתן לו אבל מפני תק"ם מבזרין בל הבריו בבין דמן הדין מ"ג להחזיר לבלוקח דמי' אפי' בלוקח מגנב שאינו מפורסם אלא מפני תק"ם מבזרין בל הבריו בבין שהוכר הגנב ויבול בלוק' להוציא מידו מה שנתן לו: דג שיבבל לומר אמת הבתי מוקר אבל אם הוא ונבבס"ג לא תקנוהו ובפרט בין שהוכר הגנב ויבול בלוק' מגנב שאינו מפורסם אלא מפני תק"ם מבזרין גנב מפורסם לא אמרי' דבבתי מוקר דבא הבתם הוא עשו תק"ם אם לא מידע הספק נגוב הוא בם בלוקי בל בלוקי

שנד א ויצא לו שם גניבה בעיר כו' ובפרישה בתבתי והובבתי שבאי יצא לו שם גניבה בעיר הייבו דוק' שבוא נוטק בלי בל בלוקי בל בלוקי בל בלוק

שמא היה צריך לתשלומין ומכרו מיהו בכלים העשויין להשאיל ולהשכיר כתב הטור ונם הב"י בשם הרמב"ם דאף אם לא יצא לו שם גניבה בעיר בשבע שנין שלו ולא מכרן לו ומוציאן מיד הלוקח וכ"י כתב שהוא טעות בידו ודנם זה אמ"ם הרמב"ם הרישם לו שם גניבה בעיר קמי וכדרישם כתבתי דברא דאינו טעו ושטו' וכ"י מפרשים דברי הרמב"ם דלא קמי מינה לו שם גניב בעי' דא"כ ס"ל לתרוצנו ונתינבו הכי בעל הבי' שאינו עשוי למכו' כליו או שעשוי למכור ושו כלים שעשויים להשאיל ולהשכי' ויצא לו שם גניבה בעיר והכי' אף כ' כליו וספריו כו' ונם הרא"ד כתב דאפילו בלא יצא לו שם גניב' דינא בן שלא שמו צריך ליתב' שלא מכרן שלא נתוכן בן מידו וכיאו נם כן הל' מע"ם : ג דכיון שהוא טופן נתוכן כו' ע"ם קל"ג בטור וכדברי המחבר ונם בסי' ג' : ד היה בע"ם עשוי למכור כליו כו' אד אכל אם כאו בני אדם ולנו בני אדם ולנו כו' עיין בטור שכתב דברים הללו בשם שאינו עשוי למכו' כליו ואין עדים שמכירין שהן כליו של פלוני ונם לא ראו הכלים בשעה שהיו שאינן כאנשים שהיו שמוכרן ובעשוי למכור"כ כתב דמהכי אף שאינן מכירין שהיו של פלוני רק שבעינן בזה עדים שראו הכלים שהיו נושאין בשעת הוצאה תשתירה בם' מכים הללו שזה לוקח שלו נתנכו מידו ואו מלטרפין הנ"דברים הללו. הא' שראו שבני אדם שלנו בביתו יצאו דרך השתירה הבני שראו שנושאים כלים עליהן כעין הכלי' שעשק זה שבנבב מידו הבלי' שנם עתה אנו רואי' ביד הכתבע כלי בזה בם' מכים הללו ואמרינן דודאי שלו הן. ואחר זה כתב הטור דברי הרמב"ם הללו שכתב שאחר הלא פלונתא וכתבתי בפרי' ודרים הבוכחו' שלא פליני לדינא אלא מר אחר אחר אמר שדא ואר אמר שדא כל מ' לפי שאתו בפי' השתתא' ונם מור"ם ז"ל כד"מ כ"כ והשאר בשאתם דברי הטור שהן כנויין ע"פ פירש' והתוס' והרא"ש כמ"ש שם תוסס דם"ל דפליג עם הרמב"ם כמ"ש בכ"י ע"ש. דהרבה להקשות ולתמוה על דברי הטור וכדרישם יבאתי כל תמיהותיו ע"פ עיון בהשתתא' ויבוא"ש ורו"ק. ועוד בשתיב' המחבר מ"ש הטור דלשיטת הרמב"ם והרא"ד מיירי אפילו בלאחר יאו' דנם בזה הלך לשאתו דבכ' ויבוא תתה על דברי הרא"ד בזה וכדרישם כתבתי דלק"מ ונם בד"מ רמזו בקיצור וע"ש עוד מ"ש בתמיהתו וכל יבאתי כדרישם בס"ד :

ה וכן

עדים שזה כליו של זה ישבע זה שהם בידו בנ"ח בכמה לקח ויטול מב"ה ויחזיר לו כליו (זי"ם ג דכיון שהוא טופן נתוכי' אתרע ליה חזקה דעשויין להשאיל ולהשכיר שפרי הוא אינו טופן כן ולכן מיירי שהוא מכרן)* (שם בשם הרמ"ם) ד היה בע"ה עשוי למכו' את כליו ולא היו מהרבריים העשויים לחשאיל ולהשכיר אע"פ שיצא לו שם גניבה בעיר והוכרו כליו אינו מחזירן מיד לקוחות שמא הוא מכרן לאחרים אבל אם באו בני אדם ולנו בתוך ביתו ועמר וזעק בלילה נגנבו כלי וספרי ובאו בני אדם ומצאו מחתרת חתורה ובני אדם שלנו בתוך ביתו יוצאים וצרורות של כלי על כתפיה' והכל אומרים הללו כליו וספריו של פלוני ה"ז נאמן וישבע זה שהכלים בידו בנ"ח כמה הוציא ויטול מבעל הגניבה ויחזיר לו כליו :

ב רין מי שנגנב לבית חבירו והוציא כלים תחת בגדיו נתבא' בסימן צ' : אם עלכו'

ג ראובן שנגנבו כליו ^ או נשלוהו לסטים ובאו ליה כותי וקנאם ישראל אחר בפחות משויו ובאו הבעלים ותבעו' מיד זה שקנאם נתבאר בסימן שס"ח :

א כל

כמו שנאמרו בם' נגנבה בכ"ל הי' לחרי' רבלא יצא לו שם גנבה ס"ל לרמב"ם אף בדברים העשויים להשאיל ולהשכיר דאין חוזיאין מידו - ועוד תיש' דאי בכבר' בסת"ם ובס"ם בטור לדעת הרמב"ם דאפילו בלא יצא לו שם גנבה ובשו' למכור כליו מוציאי' מידו מתשם תנו ס"כ דאף כתב בטור ע"ז ולא בס"ם הרא"ם ז"ל דכיון שהוא אומר נגנבים אי מרגש לה מזקה דעשוי' להשאיל ולהשכיר כו' הא"כ לדעת הרמ"ם אפילו בלא יצא לו שם גנבה בעיר קמי וכדרישם כתבתי דברא דאינו טעו ושטו' וכ"כ מפרשים דברי הרמב"ם דלא קמי מינה לו שם גניב' בעי' הא"כ ס"ל לתרוצנו ונתינבו הכי בעל הבי' שאינו עשוי למכו' כליו או שעשוי למכור ושו כלים שעשויים להשאיל ולהשכי' ויצא לו שם גניבה בעיר והכי' אף כ' כליו וספריו כו' ונם הרא"ד כתב דאפילו בלא יצא לו שם גניב' דינא בן שלא שמו צריך ליתב' שלא מכרן שלא נתוכן בן מידו וכיאו נם כן הל' מע"ם : ג דכיון שהוא טופן נתוכן כו' ע"ם קל"ג בטור וכדברי המחבר ונם בסי' ג' : ד היה בע"ם עשוי למכור כליו כו' אד אכל אם כאו בני אדם ולנו בני אדם ולנו כו' עיין בטור שכתב דברים הללו בשם שאינו עשוי למכו' כליו ואין עדים שמכירין שהן כליו של פלוני ונם לא ראו הכלים בשעה שהיו נושאין בשעת הוצאה רק שבעינן בזה עדים שראו הכלים שהיו נושאין הנ"דברים הללו. הא' שראו שבני אדם שלנו בביתו מידו ואו מלטרפ

שנח דבריהאסורים לקנות מהרועים ומשומרי פירות ומבעלי אומנות וכו׳ בסעיפים:

א *(ג׳ רמב״ם רפ״ו דגזילה) כל דבר שחזקתו שהו׳ גנוב אסור ליקח אותו ב וכן אם כ רוב אותו דבר שהוא גנוב אין לוקחין אותו לפי כך אין לוקחים מהרועי׳ צמר או חלב או גריים אבל לוקחים מהם ג חלב וגבינה במדבר אבל לא בישו׳ ומותר ליקח מהרועים ד ר׳ צאן או ארבע גיזות של צמר מעדר קטן או ה׳ מעדר גדול שאין חזקתו שהוא גנוב כללו של דבר ה כל שהרוע׳ מוכרו אם היה ב״ה מרגיש בו מותר ללוקחו ואם לאו אסור:

ב *(סס דין ג׳) אין לוקחין עצים או פירות משומרי פירות אלא בזמן שהם יושבים ומוכרים והסלים והפלס בפניהם שהרי הדבר גלוי ויש לו קול והוא שיהיה על פתח הגנה:

ג וכלם שאמרו הטמן אסור לקחת מהם:

ד (ה) מותר ליקח מהאריס שהרי יש לו חלק בפירות ובעצים:

הגס *(סור סעיף כ״ה) (ב) וי״ל ו דוקא לאחר שנלקו דשתמא שלו הוא מוכר אבל קודם שלוקח אסור דמייחינן שלא יתן לב״ה נגד מה שנטל:

ה *(רמב״ם שם ר״י) (ג) אין לוקחין מהנשים ומעברים ומהקטנים אלא דברי׳ שחזקתן שהם שלהם מדעת הבעלי׳

(ד) כגון נשים שמכרו ז כלי פשתן בגליל או עגלים בשרון ולוקחים בצים ותרנגולים בכל מקום וכלם שאמרו הטמן אסור

הגס *(מהרש״ל פי׳ ר״ש ורש״ל וכפול לגיל ס״ם ס״ו) מעשה בחסה אחת שהקוזיקה בטל יתומים וגזרו שלא יהא אותה שום אדם כדי שלא להקויק ידי עובדי עבודה:

ו *(רמב״ם שם ר״מ) לוקחים מהבררים זתים בסדה ושמן בסדה אבל לא זתים מועטים ושמן מועט שחזקתן גניבה וכן כל כיוצא בזה:

ז *(סס דין ו׳) מוכין ט שהכוכם מוציא הרי אלו שלו ט ושהסורק מוציא הרי אלו של ב״ה (דבל מה שמקביל עליו ב״ה הוא שלו) *(סור ס״ב):

ח *(רמב״ם שם) הכוכס י נוטל שלשה חוטין והם שלו יא יתר מכאן של ב״ה אם היה יב שחור על גב לבן נוטל את הכל והם שלו:

ט *(סס דין ז׳) החייט ששייר יג מהחוט כדי משיכת מחט ושייר מהבגד משלי׳ שהוא שלש׳ אצבעות על שלשה אצבעות חייב להחזירה לבעלים פחות מכאן שלו:

נגנב כתי וכתי״ם בס״ם קל״ב בסס סמו׳ ומבטם מיימוני וסמ״ג ס״ו כרלמחרן - ודיין עוד בס״ם קל״ב ח״ם מדיינים שלו וסס כתבתי כללי מדיני׳ בקצר׳ המייחס לבסמ״ם - סוב רמיחי בסמרס״ל פרק מגזול בתרא סימן ל׳ הסריך לסיב על הסור וכתב מסטור מטה נרברי מרמב״ם וכתי״ם מל״ר גם כתב מטעם מעות גדולה ברברי מרמ״ם כי מרמ״ם לא מליב על מרמב״ם מסריך ולעמ״ר דברי הסור נכוכי׳ ומין כאן מעות כלל ומיב׳ כרו׳ ומרמ״ם מליב על מרמב״ם וכתי״ם מיחו לבכין דיבא גם מסרס״ל מם הסכי׳ לכל מ״ם וכתב ב״ב רברבר׳ מעטיים לבמליל ולבסכיר נמלן כתבו מעילו לא יבא לו מם נגבה ומעטי לחכו׳ כליו דק דבלא יבא מם נגבה מיבו כמלן מלא בסבותם מלא מכרן ובינ׳ לו מם בבר׳ מפי׳ מבוטם מ״ב ומיינו כדברי מרמ״ר בהסנות ע״ם (סוב מבמתי מבלמי נבוריים מ״ב מל מבמבמי׳ דק מב״ם מ״ב מחיים נ״ב מל מסור כוס וכתי׳ כמם דבריים מבינם כרמים לבע״ר ומבלמ״ר כתבתי׳):

שנח ב מותר ליקח מן האריס כו׳ מדברי המו׳ מלו מביאות דק כ״ב בוק ע״ם ומבם׳ מבר״ו ומבטם מרבכי מם מבומר דלם מרם בותן לאכול לאכרו מדב׳ שאינו שלו אלא מל מכרו אם״ם מיודע שמכרו יתרבם מאור לאכלו דמלבם כאכיי דיאום ס״ם לא מוי יאום ומס״ב דבמבמ ניחא ליה מביקרא לא מוי ניחא ליה ומי לאו דמסתבינ׳ דמיתי אומר מסומתר ויאום מלא מדע׳ שאני מבם אם״כ אינו מייאם מלא מבום שאינו יודע מיבן בוא ומע״כ בוא מתייא׳ מ״כ אמרי׳ מביקר׳ מאיסור׳ אתי ליבי׳ ובמבם יבבם אי ביאום מא מבמ׳ אינו מתייאם ואו׳ מיב יודע שבוא מבלו לא מתייאם מבמ״כ מכ׳ בינן מיבוא מיתבר מ״כ מבמבמ כתי׳ בביתר׳ אתי ליבי׳ דמבמבמ׳ אינו מקפי׳ מל זה ומ״ב ובבא״ם מם מדבם תבומם ומיומם׳ ליאום מלא מדבמ מבמ׳ אמבי׳ מיכא המם דלבינן תבומם ומומאם יוביע׳ מהם בעינן ע״ם ודו״ק - ומיין בם׳ מנורת מאור דף ק״י ומיין בתמו׳ מבר״ם מ״ם מי׳ ק״ן: ב ומ״ם דוקא לאחר מחלקו - מיין בבמ״ם מ״ק ו׳ מר ומרבבי מור״ם מבמבמ דומבמה מבור כו׳ ומי נראה ובם בוונת תור״ם בבסור וכ״ב מכ״ם ומבמ בן ב״ם: ג אין לוקחין מהבמי׳ כו׳ מיין בתמו׳ מבר״ם מבמן מי׳ ק״ם: ד כגון נשים שמכרו כו׳ מיין בתמו׳ מבר״ם מי׳ ק״ם דף ק״ם ס״ב ונתמו׳ מבי״ם מ״ב מי׳ רמ״ב:

ה ומע״ב

שנח ו וכן אם רוב אותו דבר שהוא גנוב כו׳ בסו׳ כתוב

אם רוב דבר שהו׳ גנוב והמסבר שתיק ל׳ הרמב״ם דר״ם ו׳ דגזילה ור״ל בן שחוקת אותו דבר שגנוב בן אין אלא רוב דבר שהוא גנוב בן שחוקת אותו דבר שגנוב הוא בחוקת גנוב וכמו שמבדרם ומחיל בגון שקונה מהרועה אלב וגיזה ורוב רועים מוכרים אות׳ מדברי׳ כלי ידיעת בעלי הבלן: ב רוב אותו דבר שהו׳ גנוב עד״ר שם כתבתי לבלב בין הא לבא דאית׳ בגמרא וכתבו ב״ב הטור והמחבר׳ לבמן בפי׳ שבע״ט דמותר לקנות מהגולן אפילו מיבוש מחבונו הוא מבלו ורובו גזול דשאני התם דמ״מ יש בידו מבל היתר מיבוש מחבונו ומבא״ב כאן דבבמת׳ דוב הרוב׳ הו׳ מן הרוב המוכרים אלא הרבות בעליהם נמצא בכל דבר שהו׳ שבידו הוא גזול וק״ל:

ג אלב ובגינה בחדבר ל׳ הטור מפני שטורת הוא לב״ה להביאו ליבוש ומביאו לו בב״ל ודוקא אלב ובגינה אבל נדוי׳ אין מילוק בין מדבר ליבוש: ד ד׳ נמן כו׳ שבבתרונן ביבר בוכה בבדר קטן ולא מילא לבו אל הרועה לחבור ב״ב כלי רשות בעליה מבא״ב בבבות מוב שאינו ביבר ב״ב ואף אם יוכר הבתרונן יבול להבתמ בב׳ וג׳ ולות׳ שמתו או בגנבו ה מבא״ב בבבר׳: ה אל שהרועה מבבו אם היה ב״ה מרגיש בו מותר אבל אם היה ב״ה מרגיש בו דר״ל אף אם היה ב״ה מרגיש בו ומומר בלבו היה מוכרו בבב״ב דוקא מותר לקנות ממבו בו׳ ואין בוונת הרמב״ם לזה בי שם שיש אריס דבריו ובתב ז׳ל אם היה ב״ה מרגיש בו ואם אין ב״ל מבוף דבריו אלא בלמד לרים דבריו דמ״ם אם היה ב״ה מרגיש בו׳ דר״ל אם אותו דבר שהוא מוכר הוא דבר שיגיע בו ב״ה בבבר שיגיע בתבם עליו דוקא לאחר שמלקו בו׳ ל׳ הטור הרוע׳ בגנב אם לא מכרו מדעתו מותר לקנו׳ ממבו ואם לא מרגיש אסור בו׳ ומדברי מור״ם מבמע דמבבת׳ ולא מבלו אסור ודיע׳ שלו׳ לא מבאתיה בבום מקום: ז כלי פשתן בגליל בו׳ אם ר״ם כתבתי דלבון שבי דפרס״ו ב״ק גליל היה מקום שגדל ונמא בם פשתן הרבה והיה בזול ודרך אנשי׳ של גליל שלא להקפיד על בשותיהן לקנות בפשתן ולבשות ממבו בגד בפשתן ומוכרן לבורך בעלמן וכן ברון היה מקום גידול לבהמות הרבה והיו הבנים קונין ומוכרין לבפשה ברשות בעליהן וכן נראה שהוא בדברי הרמב״ם ובל המחבר שבתיק ל׳ הרמב״ם: ח ב״ג שהכוכם מוציא בסמ״ך וכ״ב בטור - ומי דרך שמיתו נוהלין מבליו: ט ושהסורק מוציא בא״ם מי׳ם״א כתבתי פירושו בפרישה והוא שדרך סורקים בשבשה הבגד היינו לאחר הארינה הוא לוקח הבגד ומותשו ע״ג ידיות וסורקו בקוצים כדי שלא יבא נראה פוטי הארינה אלא יבשה אותה בעצמו מבוטי הארינ׳ והוא בוי בל בגד בא״ו אותו פריקה בשמש ובשאר ג״כ בתר הרבה בוזה והן שלב״ם: יוד בוטשו ל׳ פוטין כו׳ ז״ל הטור דרך אורגי בגדים לאורג בשבת הבגד ג׳ פוטין והן בל בוכם בב״ל וב״ל שבן הן הקורי׳ בל״א בבגדר ובנשוב בוטשו ל׳ פוטין כו׳ ז״ל הטור דרך אורגי בגדים לאורג בשבת הבגד ג׳ פוטין והן בל בוכם בב״ל וב״ל שבן הן הקורי׳ בל״א בבגדר ובנשוב בזמנינו והבכים׳ היא הבריי׳ ואז מסירין אותן הפוטין הנקראות בפגד ר״מ קאמר שבטאמרו לבוכם שבזמנם היה רגיל הוא לבסירם והוא דבר מועט ואין דרך בע״ה לבקפיד בליהן: יא יתר מבאן בל ב״ה פי׳ ואין לבוכם אפי׳ ג׳ פוטין מהן וב״ב הטור בסדיא ע״ם ודומה לזה בתב הטור והמחבר לגיל בסי׳ רי״ח ורב״ו וס״ל ולקמן ר״ם סס״ג ובטאר דוכתי וכתב״ם סס מילתא בטמתא ע״ם: יב בטור ע״ג לבן דבטאר מנגה את בלבן רש״ו: יג מבבוא בדי מבטיבת מקבו כו׳ ז״ל הטור בחיים בטייר מבבוא מלא מקבו ויבון לאבבא כו׳ ובן אם טייר מבמבלי׳ בבקותבין אותו לבטוותו ג׳ אנבטות הן בל ב״ה בטות מבן בו׳ והמחבר בתיק ל׳ הרמב״ם בב״ו דגניבה ובמ״ת בתב דהרמב״ם תבפ ל׳ הירושלמי והוא הוא הבי׳ור הבוכר בהגמר׳ ובבטבם הוא דבל בנבאר מלא מקבו ויבון לאבבא בתלא מבבם ראוי לתבור בו

קנת ומקפיד עליו הכ"ם ופ"ם בסכנת הרא"ד על דברי הרמב"ם כוה: יד במעלה כו' הוא הנקרא כל"ה ברייש ס"ק והוא המפיל נסורת דקי' ופורש על הכ"ם להליאן לכיתו ומ"ם הן אלו מעמ"ב כסעוסה בכית הכ"ם דהו מין טורש וקפיד ב"ם אפי' אמשמ"ם דקי' ובעור כתב פוד ז"ל וכן היולא מתחת המקדש ומתחת הרסיסני והגיגר כמגירה: טו בכסיל כל"ם פי' שהו פוסק עץ דבר כיכר וחסוב מעץ אחר גדו' ממנו מ"ם הוא על ב"ה ובעור כתב ז"ל וכן הנסמך כמגירה כו' וה ומ"ם נ"כ: טז כגון מוכין שמוכר בסורק כו' עמ"ם לפני זה בס"ן: יז דברי בעתמה כיל הגנב פי' דאין בס מוכין עליו אלא בס כר וזהו סמוסיק וכתב ואפ"ג דסיגוי הסוור כו' ור"ל וה ג"כ סיגוי הסוור הוא בסרי יכול להוציא המוכין מהכר ויהיה בס מוכין עליו בכתחלה ומסני כיון דאין הסוכין ודאי נגוכים כיל בסור' אלא ספק הטירו לקנו' ממנו בסיגו כל דהו כוה והוא מדברי המ"מ פ"ם ופמ"ם בדריסה פ"ו:

שנט א אסור לגזול אז לעסו' כו' דגנ

לא תעסוק את רעיך כתיב וכסמוך פעיק ז' ס' יתכאר מה בין גזל לעסק וכן הוא כעור בס ב אפילו כל סהוא דאני סיעור הוא איסור דאורייתא כמו סאסור מני סיעור כאיסורין: ג כין מיסראל בין מכותי דגזל הכותי וגיכתן אסור ולא הטירו אלא לעסעותן בעסכון להפקעת סלוותו ודוקא בדבר שלא יוודע לו כגון שהיה חייב לאחי הכותי וכמ"ם כר"ם סמ"ם ומור"ם כתב בס בהגי"ה דעת סאומר דאפילו בכה"ג אסור כ"א בעעעם' מעצמו פ"ם: ד ואף זה אוסר בירושלמי הטעם כתב הגי' דשו פוסק כן כל א' נחלה הסכילה כלה וכנדר נהרס בכ"ל: ה אפילו ע"מ לעלם כו' דנמר' יליף לה מדכתי' מכולי' שיכרסת גזל' יסל' ר"ל אע"ג דגזילה יעלם רעע מיקרי עפ"ר: ו דהיינו אם אין כו' הטעם ממה לאיהיה לו כמה לעל' אע"כ כ"כ ברא"ם: ז אם אין בעין כו' אי' ואין מין אחר והגזלן צריך לתן זה הגנוזל כעין מעעה מהיה אפיו בעלי דוד גריכין מעורר' לבמתן ויהיו רוצי' לעלם מתתיהם מדמים אלא היו רצוי' לבמתם: ח ויזכה אותם להבעלים ע"י אחר פי' אם אין הבעלים כאן אחריכן מסתתא כיקח ליה וזכין לאדם אלא בפניו אבל כאמינו כעין אף מקיבל מנפשו ליתן לו דבר הטוב ממנו אלא לבעלים לירד אתו בדיני ודייני ולפעמים לא יהיה לו כמה לעלם ואם היו הבעלים כאן ואומרים ניקח לנו בעלנו ולא בדבר אחר אף הטוב ממנו בראה הטוב לכ"ע אסור: ט כאלו נוטל נפשו שנאמר וקבע את קופציהם נפש ולעיל בסימן שמ"ב וסל"ם כתבתי דיש פלוגתא בזה אם נפשו של גזלן או נפשו של הנגזל קאמר: יוד אלא אל דעת לעלם מ"ו אבל על דעת לעלם מותר כיון הטוה בפכבת נפש דאין לך דבר שעומד בפני פקוח נפש עור ועפ"ר: יא הקופף מזכון כו' ע"ל בר"ם ג' בדברי הטור והמחבר: יב ומ"ם הרי זה גזלן כתו' בקר' גזלן ר"ל שהוא בכלל איסור גזילה ונם הוא ספוג לעדות ולטבועה אבל עיקר הגזילה דאוסר הכתוב עליו לא מיירי בהופף לאסגנו אל מה שייב לו אלא כמ"ם המחבר בספיק שאחר זה ז"ל איזה גזלן כו' ופס כה לעלק מה כין גזל לעסק הכתובים בסוף פ' ויקרא או גזל או עסק בסר' אסס גזילות ע"ם ועד"ר: יג הלוקח מתון הגדס בחוקה כו' בלבתיב וגזול את הבעבית מיד המגרי:

יד אבל

יוד (סס רין מ') נסורת שהחרש מוציא יד בסעצר שלו סו בכשיל של ב"ה ואם היה עושה אצל ב"ה אף הנסרות של ב"ה (וכן נפסר מלאכות כל אב"ם מקפיד עליו הוא של ב"ה ומסיגו מקפיד עליו הוא של שועל: (סור סס)

יא (סס נסס רמב"ם) בכל הדברים וכיוצא בהם הולכים אחר מנהג המדינה:

יב (רמב"ם פ"ו מגניבה) כל אומן שמפ' דבר מהדברי שאינ' שלו כהלכת מדינה סי' כגון מוכין שמכרן הסורק במקו' שנהגו שיהי' של ב"ה אסו' ליק' ממנו אבל לוקחי' ממנו כר מלא מוכין (יש דברי בסתמם ביד הגנב (הס"ת סס) (ה) ואף של גב דסיגוי הסוור מיגו קיבם מ"ם בספק בגיבה מותר לקנות בכי הפי בוגא וכל כיוצא בזה) ואם סכר האומן דברים שהם שלו בהלכות המדינה לוקחים ממנו ואם אמר הטמן אסור:

הלכות גזילה

שנט איסור גזילה אפילו על מנת להחזיר ומה נקרא גזילה ואיסור לא תחמוד ולא תתאוה ובו י"ב סעיפים:

א (סמ"ע ריש הלכות גזילה) ב (ג) אסור לגזול או לעשוק

ב אפי' כל שהוא ג בין מישראל (ד) בין מכותי ואם הוא דבר דליכא מאן דקפיד ביה שרי כגון ליטול מהחבילה או מהגדר לחצות בו שיגיו ד ואף זה אוסר בירושלמי סמירה חסירה:

ב אסור לגזול ה אפילו על מנת לשלם דבר יפה ממנו (ו) ויש מי שאומר ז דהיינו אם (אין) התשלומין בעין ז שאם הם בעין כיון שהם יפים מהדבר שלוקח זכות הוא להם ח (ד) ויזכה אותם לבעלים ע"י אחר:

(סור ס"ם נסס הרא"ש)

ג כל הגוזל את חבירו אפילו שוה פרוטה ט כאילו נוטל נפשו.

ד אפילו הוא בסכנת מות וצריך לגזול את חבירו כדי להציל נפשו צריך שלא יקחנו יוד אלא על דעת לשלם:

(ועיין לקמן סימן ס"ם סעיף ג')

ה אפי' הלוקח בשאלה שלא מדעת הבעלים נקרא גזלן:

ו (סור ס"ו נסס רמב"ם) יא החוטף משכון מיד הלוה שלא ברשות ב"ד יב (ה) ה"ז גזלן אע"פ שהוא חייב לו ואצ"ל אם נכנס לתוך בית חבירו ומשכנו:

ז (ג' רמב"ם פ"ה מגזילה) איזהו גזלן יג הלוקח ממון הארם בחוקה כגון שחטף מידו מטלטלין או שנכנס לרשותו שלא ברצון הבעלים ונטל משם כלים או שתקף בעבדו או בבהמתו ונשתמש בהם או שיורד לתוך שדה ואכל פירותיה וכל כיוצא בזה:

ח (סס רין ד') איזהו עושק זה שבא ממון חבירו לתוך ידו ברצון הבעלים וכיון שתבעוהו ככש הממון בחזקה ולא החזירו כגון שהיה לו ביד חבירו הלואה או שכירות והוא תובעו ואינו יכול להוציא ממנו מפני שהוא אלם וקשה:

ט הכופה

ה ופע"ג דסכנוי סמוזר כ' עיין בב"מ פ"ם דפסק דלא כס"מ' ורוב"ם ונ"ב דאין מכרעתו מלכרחת בזה גם כיום"ם פסק כמרב המגיד:

שנט ה אסור לגזול אז לעסוק - בס"ם ריש ב"ק מסמע דגנלן חייב לשלם מעיניו' כמגיק וכ"ע הרי"ף והרא"ם והגי' סס וכן מבריל סס סי' ו' וכן פ"ם לקמן סימן סע"ם ופ"ק ב' ופמ"ם לקמן סימן ח"ך ס"ג: ב בין מעכו' כתב בס"מ דדיי' הרמב"ם לכתוב אפו' לגזלו או לעסקו נבי עכו"ם ולא כתב שם ונר עליו לומר שאין איסור זה מן המורה ומדברי הרמב"ם ריש פ"בגלם שמעתיק המחבר לעיל ר"ם סמ"ו לא משמע כן וכ"כ מהרש"ל פרק הבחל מדברי הרמב"ם אלו ומ"ב מסמע מאסור מן המורה מיסו לפכין ריגא מברי' מהרש"ל סס כעיר' רבכפר' דין דאינו אלא מדרבנן ע"ם ומ"ם לעיל ר"ם סמ"ו עיין בהסו' רמ"א ר"ם ס' ג ויש מי שאומר כו' ופע"ג דאחרי' לעיל ר"ם סמ"ו דאסור לגנוב ע"מ לשלם כעל פחם מיירי בשאינו חוכם לו ע"י אמר דאם חוכם לו מיר ע"י אמר לא נכנס מיקרי כיון שאמר יודע מזה כן ל' ומ"ם מיירי בדוחק:

ד ויזכה אותם לבעלים כו' ודוקא פירוש מזכות הוא לו כגון בדבר הנומ' לימכר אבל בחפצי ניחו לא כן כתב אסור ומסמע מדברי הרמ"ם מיר"ש בכס"ן ובהגי ניחא דל"ק כל מה שפקפה מהרש"ל פרק הכונס מי"כ"ן על הרא"ם ובהגי ניחא כמי דאמוסף' פרק הכונס ריש ס"ם לא עליני לעטין דינא אסרא"ם ע"ם ורו"ק ובראש דת"ם אסור בדבר הנומר לימכר ר"ל מירוש בגיורו שהבעל לא יחזיקנו בעצמו רק ימכרנו ודו"ק: ה הרי זה גזלן כו' הרב בס' ברק הביאת לעיל סימן ל"ד כתב על דברי הרמב"ם אלו וז"ל ומשמע לי שאינו כפסל לעדות בכך מנוס דלא משמע לסו לאיכסי דלמוי גזלן בהכי אכ"ל ולא ידעתי אמאי כתב כן אפיסות דאם מדברי הראב"ד והרב מחבר ואסור משמע דלהרמב"ם אם לדברי כפסל לעדות ומהכי"ה אם לדברי הרמב"ם ונם קשה בבכבם לגיות מבר דהא אסור כתב לעיל ר"ם ג' בסם הר' יסעים ומיפסל בהכי ובגיאו מהמחבר בנוגים אם סוף סעיף ג' מיסו בסוף מסכון בראש ריפס כתב לגיבא וכן מוסמ' מדברי רבי"ם פרק חו"ם רפ ל"ד וכ"כ ראב"ן לבריא בפ' כ"ן רפ ר"ם ע"ג ובע"ר ע"ם מיסו מדברי הראב"ד בסמנות סע"ג מס' גזלם ומדברי ה' המ"סס אסמע דלהרמב"ם בסגר מרתי מיפסל לעדות אך בראב"ד אסיג אם עליו דלא הוי גזלן אלא בראמתם' אמינו חייב לו ומבוא אפור דברי הרמב"ם ובסמנות הראב"ד נקבדם ע"ם מיפו מהגדול עוו אם חייב דברי הרמב"ם דלא הראו גזלן אלא לקנותו לבעליו אחריותו ולא מיפסל לעדות ובכוסף ע"ם אבאריך וכן כראה עיקר לדינא אב"ם בסוסף מסכון ודלא אסמ"ע ס"ק י"ב אבאמר אחר אבת הבכת הראב"ד בהרמ"ם לגבין דינא ודו"ק ומוסמ' ברברי רבי"ם ורא"ן אם אפילו בסמם מוסף מסכון ואינו מבדר אמיב לו לא מיפסל ע"ם ודו"ק:

ו ובשאלו